Ranga Rao

[illegible] రంగారావు

చివరకు దక్కిందేమిటి?

'సికిందర్'

ఈ కథ నాకు ఆత్మారాం చెప్పాడు.

ఆత్మారాం వయసు 50, ఎత్తు అయిదడుగులు, బరువు 220 పౌనులు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ ఖలాసాగా, సరదాగా కనిపిస్తాడు.

వెడల్పాటి, తెల్లటి అతని ముఖాన్ని చూస్తే ఎవరైనా మర్యాద చెయ్యక తప్పదు. మొదటి చూపులోనే అతని మీద ఎవరికయినా గౌరవభావం తప్పక ఏర్పడుతుంది.

ఆత్మారాంకి తెలియని విషయం లేదు. అతని వృత్తి ఏమిటో నాకు చెప్పలేదు కానీ, సిటీలో జరిగే వివిధ సంఘటనలను గురించి వివరాలు సేకరించడం తన హాబీ అని చెప్పాడు.

ఆ సంఘటన ఏదయినా కావచ్చు—దోపిడీ, మానభంగం, హత్య......ఆక్సిడెంట్, కిడ్నాప్, బ్లాక్ మెయిల్...

ఒక సంఘటన అతని చెవిలో పడిందంటే, దాని వివ

రాలన్నీ సేకరించేవరకూ నిద్రపోడు. అతని విషయ సేకరణ యిలా వుంటుంది:—

ముందు ప్రజలు ఏమనుకుంటున్నారో వింటాడు. అవసర మనుకుంటే ప్రశ్నిస్తాడు. ఆ తర్వాత పోలీసుల అభిప్రాయాలేమిటో, పత్రికలు ఏం రాస్తున్నాయో గమనిస్తాడు...ఇలా సేకరించిన వివరాలన్నీ ఒకచోట చేర్చి ఆలోచిస్తాడు. ఆ వివరాలకి అక్కడక్కడ తనూహించింది కల్పిస్తాడు. అందమయిన కథలా తయారుచేస్తాడు. ఆ విధంగా పోలీసులకి తెలియని విషయాలెన్నో అతనికి తెలుసు—కానీ, వాళ్ళదగ్గర నోరువిప్పడు.

అలా తయారుచేసిన కథల్ని కాలక్షేపం కోరేవారికి విన్పిస్తాడు_అదే అతని హాబీ. ఈ కబుర్లు చెప్పడానికి ఆత్మారాంకి కావలసిందల్లా డజనుకప్పుల టీ, యాభయి రూపాయల నోటు!

మావూళ్ళో యెండలు భరించలేక, వారంరోజులు విశ్రాంతిగా గడుపుదామని ఒకానొక ఆదివారం ఉదయాన హైదరాబాదుకి చేరాను. నేను బసచేసిన ఇరోస్ హోటలు రిసెప్షనిస్టుతో నాకు పరిచయం వుంది.

అతను నన్ను ఆరోజు సాయంత్రం ఆరుగంటలకి హోటల్ ముందువున్న విశాలమైన గార్డెన్‌లో ఆత్మారాంకి పరిచయం చేశాడు.

ఆత్మారాం చిరునవ్వు విసిరి చెయ్యిముందుకు చాచాడు. నేను షేకాండిచ్చి పరిచయం చేసుకున్నాను.

“అయితే మిస్టర్ మోహన్, నువ్వు రచయితవన్న మాట. నీ ముఖంచూస్తే రచయితలా లేవు!” అన్నాడతను నవ్వుతూ.

రచయితలో చూడవల్సింది ముఖంకాదనీ, అతని

మేధస్సును ప్రస్ఫుటంచేసే ఆలోచనా ధోరణి అనీ అత
నికి చెప్పాను.

"వెరీవెల్! నువ్వెలాంటి రచనలు చేస్తావు?"

"క్రయిం."

అతను మళ్ళీనవ్వి సిగరెట్ ఆఫర్ చేశాడు. నేను
తాగనన్నాను.

అతను పెద్దగానవ్వి, "విస్కీకూడా తాగుతావను
కున్నాను!" అన్నాడు.

నేనుండేది పల్లెటూళ్ళో కాబట్టి పాలు మాత్రం తాగు
తానని చెప్పాను.

"వెరీగుడ్! నువ్వు క్రయిం రచనలు చెయ్యడం
మంచిదే. ఆ సాహిత్యానికి పాత్రపోషణ అవసరంలేదు.
ఇక పాత్రల మనస్తత్వాల్ని విశ్లేషించే అవసరం అసలే
లేదు. ఇంకా జీవితాన్ని లోతుగా చూడని నీలాంటి ముఖా
లకి క్రయిం సాహిత్యం ఉత్తమం."

అతని అభిప్రాయాలతో నేను ఏకీభవించి వచ్చిన పని
యేమిటో విన్నవించుకున్నాను.

ఆత్మారాం సిగరెట్ వెల్గించి నాకేసి సూటిగాచూసి
అన్నాడు:

"చెప్పు, ఏ కథ చెప్పాలి?"

"నీకు నచ్చింది చెప్పు" అన్నాను.

"దాన్ని నువ్వు కథగా వ్రాసుకోగలవా?"

"సందేహంలేదు. నీకే అంకితమిస్తాను."

"థాంక్యూ. మూవీస్టార్ జయదేవ్ గురించి చెప్పనా!"

"ఏమిటతని గురించి?"

"కిడ్నాప్, బ్లాక్ మెయిల్, మర్డర్" అన్నాడతను.

అలాంటి ఇతివృత్తాలమీద కథలు చాలా సాధారణమై
పోయాయని చెప్పాను.

ఆత్మారాం మరోసారి నన్ను సూటిగా చూశాడు, "కాదు. కవిగారన్నట్టు పాటకు రాగాలుకోటి. కానీ భావం ఒకటే. ఆ రాగాల్ని అందరినీ ఆకట్టుకునే విధంగా ఆలాపించడంలోనే నీ సామర్థ్యం కన్పిస్తుంది. నేను చెప్పబోయే కథ నీకు నచ్చితే వ్రాసుకో. లేకపోతే మర్చిపో. అయితే, నీకు నచ్చినా నచ్చకపోయినా నా మామూలు మాత్రం ఇచ్చుకోవాల్సిందే. ఇది మర్చిపోకు."

అలాగేనని చెప్పమన్నట్టు తలూపాను.

అతను టీ గుర్తు చేశాడు. ఆర్డరిచ్చాను.

"ఓ.కే. మోహన్. నేను చెప్పబోయేది యదార్థ సంఘటన" అన్నాడతను. "అయితే అంతా యదార్థమని నువ్వు నమ్మనవసరంలేదు. నా గురించి నువ్వు తెలుసుకునే వుంటావు. ప్రజాభిప్రాయాలే నా కబుర్లకు ఆధారం. ఎక్కడో మద్రాసులో వున్న మనిషి ఫలానా రోజున, ఫలానా క్షణాన, ఫలానా మనిషితో, ఫలానా చోటుకి వెళ్ళి, ఫలానా విధంగా ప్రవర్తించి, ఫలానా మాటలు చెప్పాడని నీకెలా తెలుసని నువ్వడగవచ్చు: వూహిస్తాను. మూల సంఘటనకి అనుగుణంగా కొన్ని చిన్న చిన్న సంఘటనల్ని కల్పిస్తాను. ఇలా చెయ్యడం వలన చెప్పడానికి నాకూ, వినడానికి నీకూ ఉత్సాహంగా వుంటుంది. ఏమంటావ్?"

తలూపాను. టీలు వచ్చాయి. చెరో కప్పందుకున్నాం,

"ఇక ప్రారంభిస్తున్నాను." ఆత్మారాం అన్నాడు. "సంఘటన ఏ విధంగా ప్రారంభమయిందో ఆదేవిధంగా చెప్తాను. అందులో పాత్రలన్నీ వరుసక్రమంలో చోటు చేసుకుంటాయి. డౌట్స్ వస్తే మధ్యలో అడ్డుతగల కూడదు. వాటిని చివరికి చర్చిద్దాం. ఇక మొదలు పెడుతున్నాను..."

"సంవత్సరం క్రితం ముగ్గురు ఆగంతకులు సిటీ వెలుపల హాయత్ నగర్ లో ఒక చిన్న ఇంట్లో సమావేశము అయ్యారు. భూషణ్, కళావర్, నాగేష్ వాళ్ళ పేర్లు. భూషణ్ కి 58 ఏళ్ళు. ఎప్పుడూ ఆరోగ్యంగా, నీట్ గా వుంటాడు—కారణం—దుర్వ్యసనాలు లేవు. కానీ వృత్తి రీత్యా నేరస్థుడు. అప్పుడప్పుడు ఫోర్జరీ కేసులమీద జైలు కెళుతుంటాడు.

"కళావర్ సింగ్ —పంజాబీ. 32 ఏళ్లుంటాయి. నాటు సారా అతని అభిమాన డ్రింక్. ఆడవాళ్ళ నగలు దోచుకోడం అతని వృత్తి. అయితే భూషణ్ కీ, సింగుకీ కత్తులు తప్ప ఇతర ఆయుధాలు గురించి తెలియదు. రకరకాల ఆయుధాల గురించి తెలిసినవాడు నాగేష్.

"నాగేష్ వయసు 23. చింపాంజీలా వుంటాడు. అతనికి వంటరిగా ఆడది కన్పించడానికి వీల్లేదు. పది రూపాయల కోసం తల్లిగొంతు కోసే రకం.

"ఈ ముగ్గురూ కలిసి ఒక పథకం ఆలోచించి రంగంలోకి దూకారు, ప్రతిఫలం దక్కించుకునేందుకు. కానీ దక్కిందేమిటో చివరవరకూ తెలియలేదు! ఆల్ రైట్. సంవత్సరం క్రితం ఆ ముగ్గురూ హాయత్ నగర్ లో చిన్న అద్దె ఇంట్లో సమావేశమయ్యారు..."
చెప్పుకు పోతున్నాడు ఆత్మారాం సీరియస్ గా.

2

భూషణ్ బల్ల సొరుగులోంచి 'సినీ హెరాల్డ్' తీసి పైన పర్చాడు. సింగ్, నాగేష్ ఆసక్తిగా ముందుకు వంగారు. సమయం సాయంత్రం ఆరయింది. మూడుగదుల కిచన్, బాత్రూంవున్న ఆ యింట్లో తక్కువ వోల్టేజిగల దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

చుట్టుపక్క లంతా ప్రశాంతంగా వుంది. సింగ్, నాగేషులు ముందుకు వంగగానే భూషణ్ తలతిప్పి కిటికీ లోంచి సూర్యాస్తమయ సమయాన్ని తిలకించ సాగాడు. నాగేష్ కళ్లు ముందుపేజీలోవున్న వాంప్ ఆర్టిస్టు చిత్రం మీద పడ్డాయి. అర్ధనగ్నంగావున్న ఆ ఫోటోనుచూసి సింగ్ ముఖం తిప్పుకున్నాడు. సింగ్ కి స్త్రీలపట్ల చాలా గౌరవముంది. కన్పించిన స్త్రీలని 'అమ్మా,' 'చెల్లీ' అని పిలిచి నగలిచ్చేయమంటాడు.

"నాగేష్, మై సన్, ఆ ఫోటోకేసి అలా చూడకు!" భూషణ్ అన్నాడు నవ్వుతూ.

భూషణ్ మాటలకి నాగేష్ రెచ్చిపోయాడు: "ఆమె నీ భార్యకాదు, బాస్టర్డ్!"

భూషణ్ ఉలికిపడి, అంతలోనే నవ్వాడు. "నీకు తండ్రిలాంటి వాడిని, అలా తిట్టకు."

నాగేష్ ఉద్రేకంగా లేచి నిలబడి కుర్చీని తన్నాడు, "చూడు మిస్టర్! నన్ను 'మైసన్' అని పిల్చావంటే పళ్ళు ఊడగొడతాను!"

సింగ్ కల్పించుకున్నాడు, "అచ్ఛా! అచ్ఛా! మనం ఈ ఇంట్లో చేరింది తన్నుకోడానిక్కాదు కదా?"

భూషణ్ తేరుకున్నాడు. నాగేష్ 'బాస్టర్డ్' అన్నందుకు కొట్టాలనుకున్నాడు గాని వాడి కళ్ళుచూసి మానుకున్నాడు.

"ఫ్రెండ్స్, ఈ ఇల్లు అద్దెకు తీసుకున్నది మూడు లక్షలు సంపాదించడానికి" అన్నాడతను శాంతంగా.

"మూడులక్షలు! ఏమిటవి?" సింగ్ అడిగాడు గాభరాగా.

"రూపాయలు" అన్నాడు భూషణ్. "అందుకే మిమ్మల్ని పిల్చాను."

నాగేష్ దీర్ఘంగా ఆలోచించి ఆ తర్వాత భూషణ్ మీద ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు.

"పని ఎలాటిది?"

"కిడ్నాప్."

"పార్టీ ఎలాటిది?"

"మూవీస్టార్ పెళ్ళాం."

"వాటాల సంగతేమిటి?"

"మూడు లక్షల్లో లక్షన్నర నాది."

ఈ సమాధానం విని నాగేష్ నవ్వాడు. "మా వాటా."

"మిగిలినదాంట్లో చెరిసగం."

నాగేష్ లోలోన నవ్వుకుని అన్నాడు, "ఈ బిజినెస్‌లో రిస్క్ చాలావుంది. ఈపని నేను లేకుండా నువ్వు చెయ్యలేవు భూషణ్. కళాధర్, నువ్వూ చేయ చేయలేవు. ఎగ్జిబిషన్ గ్రవుండ్సులో నలుగురు ఆడవాళ్ళు నిన్ను చెప్పులతో కొట్టగా చూశాను. ఆడవాళ్ళని హాండిల్ చెయ్యడం నా ఒక్కడికే చాతవును. ఒప్పుకుంటారా?"

వెంటనే తలూపాడు భూషణ్.

"కాబట్టి నా వాటా లక్ష. నీవాటా నువ్వన్నట్టు. సింగ్ వాటా యాభయివేలు. ఇక ప్లానేమిటో చెప్పు!" అన్నాడు నాగేష్.

భూషణ్ ఉలికిపడ్డాడు, "నాగేష్, సింగ్‌కి అన్యాయం చేస్తున్నావ్!"

"అన్యాయం చేస్తున్నానా! అయితే ఒకపని చేద్దాం తలో లక్ష పంచుకుందాం!" నాగేష్ అన్నాడు.

"లక్ష!" అరిచాడు భూషణ్, "చివరికి నాకే ఎసరు

పెడతావా! నా వాటా లక్షరూపాయలా! ప్లాను నాది! ఖర్చులు నావి—"

"మెదడు నీది! షటప్ బాస్టర్డ్!" కసిరాడు నాగేష్, "నీకెంత మెదడువున్నా నేను లేనిది ఏమీ చెయ్యలేవు. చెప్పినట్టు ఒప్పుకో! లేదా ఎవరిదారి వారిదే!"

భూషణ్ ఉలికిపడ్డాడు. అతని ముఖం ఎర్రబడింది.

నాగేష్ గురించి అతనికి తెలుసు. నాగేషవునన్నదానికి యెవరయినా కాదంటే తనదారి తనుచూసుకుంటాడు. ఈ పథకంలో నాగేష్‌లాటి మనిషి అవసరం చాలా ముఖ్యం. ఈ పథకంలో ఆయుధాలు ఉపయోగించవలసి వుంటుంది. తనకీ, కళావర్‌కీ కత్తులుతప్ప మరో ఆయుధం పట్టుకోడం రాదు.

పథకం బెడిసికొట్టి పోలీసులు రంగ ప్రవేశం చేస్తే కత్తులతో యుద్ధం చేయడానికిది రామాయణ మహాభారతాలనాటి కాలంకాదు. ఈ పథకం పూర్తిగా నాగేష్మీద ఆధారపడివుంది. అతను లేనిది పథకం లేదు.

"అలాగే—అలాగే నాగేష్ — నువ్వసాధ్యుడివి," అన్నాడు భూషణ్ చివరికి.

"ఇక ప్లాను వివరించు!" నాగేషన్నాడు సింగ్‌ని చూసి నవ్వి.

భూషణ్ నిట్టూర్చి, అనుచరులిద్దర్నీ చూసి పేపరందుకున్నాడు:—

"ఈ సినీహెరాల్డ్ హెడ్‌లైన్స ప్రకారం హైద్రాబాదులో రెండురోజుల తర్వాత ప్రముఖసినీనటి కౌసల్యాదేవిని సన్మానిస్తున్నారు. సభ రవీంద్రభారతిలో జరుగుతుంది. ఆమె ఫీల్డులో ప్రవేశించి పాతికేళ్ళు గడిచాయట. అందుకని సన్మానం. ఆమె సన్మానంతో మనకి పనిలేదు. ఆమెని సన్మానించడానికి ప్రత్యేక శ్రద్ధతో

మద్రాసునుంచి వస్తోన్న సూపర్‌స్టార్ జయదేవ్ భార్య వనజతో మనం మూడులక్షలు బిజినెస్ చేస్తాం...''

''అర్థమయింది. మధ్యలో ఆగనవసరంలేదు. చెప్పుకుపో!'' నాగేశన్నాడు.

భూషణ్ మళ్ళీ ప్రారంభించాడు, ''ఆమె భర్త మిస్టర్ జయదేవ్ సూపర్‌స్టార్ ఆఫ్ ది డికేడ్. పదేళ్ళుగా ఫీల్డుని మకుటంలేని మహారాజులా యేలుతున్నాడు. ఈ మధ్య ప్రభుత్వం ప్రకటించిన ఇన్‌కం టాక్స్ బకాయిల్లో అతనిదే అగ్రస్థానం. అతనిదగ్గర చాలా బ్లాక్‌మనీ వుంది. అంత డబ్బు అనవసరంగా కుళ్ళిపోవడం నాకు నచ్చలేదు. అందులో కొంత మనకి ఉపయోగపడాలి. ఎనిడౌట్స్?''

''నో డౌట్స్.''

''రెండురోజుల తర్వాత, మూడవరోజున, రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి, రవీంద్ర భారతిలో కౌసల్యాదేవి సన్మాన సభ జరుగుతుంది. సభకి గవర్నర్, ముఖ్యమంత్రి, ఇతర పెద్దమనుషులు హాజరవుతారు. సన్మాన కార్యక్రమం ముగిశాక సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలు ప్రారంభమవుతాయి.

''రాత్రి పన్నెండు గంటలకు సభ ముగుస్తుంది. మద్రాసు నుంచి వచ్చిన వాళ్ళందరికీ కంపాలాలో బస యేర్పాటుచేశారు. ఆ రాత్రి వుండిపోయి తెల్లారి బయలుదేరతారు. కానీ, డియర్ ఫ్రెండ్స్, వనజ బయలుదేరదు.''

''మంచిది. కౌసల్యని సన్మానించడానికి జయదేవ్ ఎందుకు రావడంలేదు?'' నాగేశడిగాడు.

భూషణ్ తేలిగ్గా నవ్వాడు. ''ఈ పేపరు చదివితే తెలుస్తుంది. నీకు చదువు రాదని నాకు తెలుసు. చెప్తాను విను. జయదేవ్ గుండెజబ్బుతో మూడు నెలల నుంచి బాధపడుతున్నాడు. ప్రయాణాలు చెయ్యకూడదని

డాక్టర్స్ సలహా యిచ్చారు. ఇప్పుడతను షూటింగ్స్‌లో పాల్గొనకుండా విశ్రాంతిగా గడుపుతున్నాడు. కాబట్టి తన తరపున భార్యని పంపుతున్నాడు.''

''గుడ్. ఇక ఎలా కిడ్నాప్ చెయ్యాలో చెప్పు.''

''ఆ రాత్రి ఆమె హోటల్‌కి తిరిగివచ్చాక నేను ఫోన్ చేస్తాను. నేను జయదేవ్‌నని, ఇప్పుడే వచ్చాననీ ఇరోస్‌లో బసచేశాననీ, వనజని రూంఖాళీచేసేసి నా దగ్గరికి వచ్చేయమనీ చెప్తాను. జయదేవ్ గొంతు నేను అనుకరించగలను. నా మాటలు విన్నతర్వాత తప్పకుండా ఆమె వస్తుంది- ఆమె వచ్చేందుకు నేనొక కారు పంపుతున్నట్టు కూడా చెప్తాను. ఆ కార్లో కళావర్ వుంటాడు.

''ఆమె సూట్‌కేసు తీసుకుని బయటికి రాగానే, కళావర్ ఆమె దగ్గరికెళ్ళి తనని జయదేవ్ పంపించినట్లు చెప్తాడు. ఆమె కారెక్కుతుంది. హోటల్‌కి కొంత దూరంలో నువ్వు నిలబడివుంటావు. కళావర్ కారు ని దగ్గరికి వస్తుంది. నువ్వు ఎక్కి వనజ పక్కన కూచోనీ పిస్తోలు గురిపెట్టాలి...ఆ తర్వాత ఏం చెయ్యాలో నీకు తెలుసు. ఆమె గొడవ చెయ్యకుండా ఇక్కడికి చేరాలి. అర్థమైందా?''

''మరి నువ్వెక్కడుంటావు?''

''నేను మలక్‌పేట నుంచి ఫోన్ చేసి తిరిగి ఇక్కడికి వస్తాను. మీకోసం ఎదురుచూస్తుంటాను. నాకు నమ్మకం వుంది. నా మాటలు విని ఆమె తప్పకుండా హోటల్ ఖాళీ చేస్తుంది. ఆమె బయటికి వచ్చాక బాధ్యత మీది. జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి. ఈ రోజు కారు యేర్పాటు చేస్తాను. ఓ.కే.?''

భూషణ్ మాటలకి నాగేష్, కళావర్‌లు తల లూపారు.

"మరి డబ్బెలా సంపాదిస్తాం?"

"ఆ విషయం తర్వాత వివరంగా చర్చించుకుందాం. కిడ్నాప్ చేసిన రాత్రి నేను జయదేవ్ కి ట్రంకాల్ చేసి విషయం చెప్తాను."

నాగేష్ దీర్ఘంగా ఆలోచించి తలూపాడు. అతన్ని చూసి సింగు కూడా వూపాడు. ఆ యిద్దర్నీ చూసి భూషణ్ తృప్తిగా నవ్వుకున్నాడు.

3

ఆత్మారాం టీకప్పు కింద పెట్టి నన్ను చూశాడు.

"కిడ్నాపర్స్ ప్లాను సిద్ధం చెయ్యడంతో ఈ కథలో ఒక అధ్యాయం ముగిసింది. అయితే మిస్టర్ మోహన్, మరో రెండు పాత్రలు యీ కథలో ప్రవేశించాయి. అంతేనా? జయదేవ్ —వనజాదేవి. ఈ పాత్రల గురించి రెండు మాటలు: జయదేవ్ వయసు 35. వనజ వయసు 28. వివాహమై ఆరేళ్ళు గడిచాయి. వనజ ఉన్నత కుటుంబంనుంచి వచ్చింది. ఇద్దరిమధ్య ఎలాటి స్పర్థలూ లేవు. అన్యోన్యంగా వుంటారు. ఎంత అన్యోన్యంగా వున్నా పిల్లలులేని లోటు దాంపత్యంలో అసంతృప్తిని కలిగిస్తుంది.

"అయితే వాళ్ళిద్దరూ ఏనాడూ కలహించుకోలేదు. పిల్లలు కలగక పోవడానికి కారణం జయదేవ్ లో లోప మని డాక్టర్స్ తేల్చారు. అతని వీర్యంలో కణాలు లేవు.

"తానెప్పటికీ తల్లిని కాలేనని తెలిసి...వనజ మొదట చాలా కృంగిపోయింది. అయినా దేవ్ ని ద్వేషించలేదు. మరింత ప్రేమించింది. ఆమె తనని ఎంత అర్థం చేసుకున్నా దేవ్ మాత్రం న్యూనతా భావం ఫీలవసాగాడు. తను ఆమెకు ద్రోహం చేశాడు. జన్మలో ఆమెకి తల్లి అయ్యే

అదృష్టంలేదు. కానీ తనని అసహ్యించుకోడంలేదు... వనజలాంటి మంచిభార్య దొరకడం ఎంత అదృష్టం!

"దేవ్ అలా అనుకుని వూరుకుంటే బావుండేది. కానీ, అతని పతనానికి దారితీసే అనుమానం ఒకటి మెదడులో ప్రవేశించింది. మనసును కలచివేసింది: నిజంగా తనకి పురుషత్వంలేదా? వీర్యంలో కణాలు లేవని డాక్టర్స్ తేల్చారు గానీ, అతనికి నమ్మశక్యం గాలేదు. ఏదో పొరపాటు జరిగి వుండాలని అనుమానించాడు. అయితే లోపం వనజలోనే వుండాలి. తనలో ఎలాటి లోపం వుండే అవకాశంలేదు! ఈ విషయం ధృవపరచుకోవాలి. తనకి పూర్తి పుంసత్వం వుంది. ఈ విషయం నిరూపించుకోవాలి. అంతే—అప్పుడేం చేశాడంటావ్ జయదేవ్?"

"అక్రమ సంబంధం యేర్పరచుకొని వుండాలి—" అన్నాను.

ఆత్మారాం నవ్వాడు, "కరెక్ట్. అయితే ఒకటీరెండూ కాదు. అసంఖ్యాకమైన సంబంధాలు. నిజం చెప్పాలంటే అతని కంతకుముందు ఎలాటి దుర్వ్యసనాలు లేవు, తాగుడు తప్ప. సంవత్సరంపాటు విఫల ప్రయత్నం చేశాడు గానీ ఫలితంలేదు.

"చివరికి అతని తతంగం వనజకి తెలిసిపోయింది. ఐనా ఆమె అసహ్యించుకోలేదు, కృంగిపోలేదు. అతనికి నచ్చచెప్పింది. మార్చడానికి ప్రయత్నించింది...

"తనని ఆమె ఇంకా సహిస్తోంటే, ఆమె మంచితనం నిరూపించుకుంటోంటే, అతనిలో పట్టుదల ఇంకా పెరిగింది. తాగుడు, తిరుగుళ్ళు విపరీతంగా పెరిగిపోయాయి. ఫలితం అతను వూహించని విధంగా దక్కింది—గుండె జబ్బు ప్రారంభమయింది. ఒకసారి స్ట్రోక్ కూడ వచ్చింది. అప్పుడే ఆస్పత్రిలో చేరాడు. అక్కడ కోలుకుంటోం

డగా రేవతి అనే నర్సుకి సన్నిహిత మయ్యాడు. రేవతి: అందమైన యువతి, వయసు 24. ఇంకా కుమారి.

"పూర్తిగా కోలుకున్నాక తిరుగుళ్ళన్నీ మానేసి రేవతి ప్రేమలో పడ్డాడు. ఉద్యోగం మాన్పించి, అడయార్‌లో ఒక బంగళా కొని ఆమెకి అక్కడ బస ఏర్పాటు చేశాడు. వనజ అతని గురించి పట్టించుకోడం తగ్గించేసింది. డాక్టర్స్ మూడు నెలలు పూర్తిగా విశ్రాంతి తీసుకోమన్నారు. దేవ్ అడయార్ బంగళాలో రేవతితో మకాం వేశాడు. అలాగని భార్యని నిర్లక్ష్యం చేయలేదు. ఆమె పేర్న అయిదులక్షలు ఇన్సూర్ చేశాడు.

"ఇక అసలు కథకివద్దాం. ఇక్కడ కిడ్నాపర్స్ప్లాను సిద్ధం చేసుకున్న సమయంలో మద్రాసులో జయదేవ్, అడయార్ బంగళాలో రేవతితో కాలక్షేపం చేస్తూ వున్నాడు. రేవతి అందమయినదని ముందే చెప్పాను. ఆమెకు నగలు, డబ్బుమీద మోజెక్కువ. దేవ్‌తో వ్యవహారం ప్రారంభమయ్యాక పగటి కలలు కనడం ప్రారంభించింది. ఎలాగయినా అతని భార్యస్థానం ఆక్రమించాలనుకుంది. దేవ్ తప్పకుండా భార్యకు విడాకులిస్తాడని ఆమె నమ్మకం. అందుకతన్ని ప్రేరేపించాలి..."

4

ఆత్మారాం నాకు చెప్పిన ప్రకారం, ఆరోజు తోటలో కూచోని వుండగా రేవతి జయదేవ్‌ని సందేహించకుండా అడిగేసింది:

"దేవ్, మరి మన పెళ్ళెప్పుడు?"

దేవ్ షాక్‌తిని చూశాడు, "ఏమిటి రేవ్ నువ్వన్నది?"

"పెళ్ళి."

దేవ్ ఆమె కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు, "రేవ్,

నీకు కావలసింది డబ్బు, నగలు—అంతేకదూ? ఈ విషయం నువ్వే చెప్పావు."

"చెప్పాను—చెప్పాను దేవ్. కానీ ఇప్పుడు నాకు పెళ్ళికూడా కావాలి—నాకు భద్రత ఏర్పడాలి!"

ఫకాలున నవ్వాడు దేవ్, "రేవ్! నువ్వు నీ భద్రత గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు! ఆలోచించవు! ఆలోచించి వుంటే ఈ మూడునెలలు గడపకుండా పవిత్రంగా వుండేదానివి. అవునా? ఇంకెప్పుడూ పెళ్ళిగురించి ఆలోచించకు!"

రేవతి చురుగ్గా చూసింది, "పిచ్చిదేవ్! వనజకి విడాకులిస్తే నీకువచ్చే నష్టమేమిటి? నువ్వామెను పూర్తిగా మర్చిపోయావు! మీ యిద్దరిలో అన్యోన్యత లేదు. ఇంకెంత కాలం ఆమెముందు సిగ్గుపడుతూ బ్రతుకుతావు, పౌరుషం లేని మగవాడిలా!"

"రేవ్!" జయదేవ్ అర్చాడు, "నాభార్య—వనజ—దేవత!"

రేవతి పకపక నవ్వింది, "పిచ్చిదేవ్! నువ్వింకా కళ్ళు మూసుకునే వున్నావు—"

"ఏమన్నావ్?"

"నీ భార్య దేవతకాదు—ఆమె...ఆమె — పతివ్రత కాదు!"

జయదేవ్ విసురుగా చెయ్యెత్తి రేవతి ముఖంమీద చరిచాడు. రేవతి బాధగా మూల్గింది. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. దేవ్ తేరుకుని చలించిపోయాడు. ఆత్రతగా ఆమె ముఖం చేతుల్లో తీసుకున్నాడు, "ఓహ్, గాడ్! నిన్ను కొట్టానా! రేవతీ, ఏమిటిది?"

అతని చేతుల్ని చెంపలకి రుద్దుకుంటూ గొణిగింది రేవతి, "నా దేహంమీద నీకు అధికారం వుంది దేవ్."

అంతే, ఛటుక్కున ఆమెను దగ్గరికి తీసుకున్నాడు దేవ్. ఇద్దరూ కౌగిట్లో వాలిపోయారు.

"రేవ్!"

"దేవ్!"

అరగంట తరువాత విడిపోయారు.

"క్షమించు రేవ్. నిన్ను కొట్టాను. ఏం చెయ్యను— నా భార్యని కించపరచావు!" అలసటగా అన్నాడు జయదేవ్.

"దేవ్, నువ్వే నన్ను క్షమించాలి" అంది రేవతి.

"అలాగే. నన్ను పెళ్ళిచేసుకునే ప్రయత్నంలో వనజ గురించి నీచంగా మాట్లాడకు!"

"మాట్లాడను" ఉలిక్కిపడి మళ్ళీ అంది రేవతి, "ఆమె హైదరాబాదు కెపుడెళుతుంది దేవ్?"

"రెండురోజుల తర్వాత. లెటజ్ మేక్ లవ్ యెగయిన్!"

దేవ్ చేతులు ఆమెను చుట్టేశాయి.

5

జయదేవ్ ఆ రోజంతా ఉత్సాహంగా గడిపాడు.

స్టూడియోస్ కెళ్ళి స్నేహితుల్ని కలుసుకున్నాడు. హోటల్‌లో పార్టీ ఇచ్చాడు. రాత్రి యెనిమిదిగంటల వరకు బీచిలో వంటరిగా గడిపి తిరిగి ఇంటికి వచ్చాడు. ఇల్లంతా అతనికి కొత్తగా వింతగా తోచింది. మూడు నెలల తరువాత ఈ ఇంట్లో ప్రవేశించాడతను.

ఇన్నిరోజులు వనజ ఇక్కడ వంటరిగా గడిపింది! ఎంత ఆవేదన చెందిందో? ఏర్‌పోర్టులో ఆమె చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి:

అవే మాటలు! అదే ధోరణి! రేవతిని మర్చిపొమ్మంది.

తను తిరిగి వచ్చేసరికి రేవతికి కావలసినంత డబ్బిచ్చి, ఎక్కడికైనా దూరంగా పంపించేసి, తనకోసం యెదురు చూస్తూండమంది. దేవ్ ఈమాట అంతగా పట్టించుకో లేదు. అయితే, తను చెప్పినట్టు చెయ్యకపోతే ప్రాణాలు తీసుకుంటానని వనజ చెప్పినపుడు, విపరీతంగా భయ పడ్డాడు.

జయదేవ్ ఆలోచించాడు. అసలు తనెందుకిలా ప్రవ రిస్తున్నాడు? ఆమె నెందుకలా చిత్రవధకి గురిచేస్తు న్నాడు? తనలో ఆ వెధవ కాంప్లెక్స్ ఎందుకు ప్రవేశిం చింది? తనపట్ల ఆమె అంత అనురాగం చూపిస్తోంటే ఎందుకు అవమానం ఫీలవుతున్నాడు?

నో, ఈ సమస్యని ఈ రోజు పరిష్కరించాల్సిందే! తను తీసుకోబోయే నిర్ణయం తిరుగులేనిదిగా వుండాలి! ఈ సంవత్సరంనించీ తను తొక్కుతున్న వక్రమార్గాల్ని ఒక గమ్యానికి చేర్చాలి! అంటే బయలుదేరిన చోటుకే తిరిగి రావాలి__వనజ శ్రేయస్సు దృష్ట్యా. ఇంకెంత కాలమూ ఆమె సహించదు.

ఈ దగాకోరు ప్రపంచంలో వనజతప్ప తనకి నిజమైన ప్రేమను ఎవరూ అందించలేరు! రేవతిని మర్చిపోయి ఆమెకి చేరువ కావాలి. తప్పదు. లేదా, ఆమె చావుకు తను అనుమతించినట్టవుతుంది! అప్పుడు తను బ్రతికివున్నా శవంతో సమానం.

రేవతి ప్రేమిస్తోంది తనని కాదు, తన డబ్బును. తన భార్యస్థానం ఆక్రమించడానికి ఆమె చేస్తోన్న ప్రయ త్నాలు చూస్తోంటే జాలివేస్తోంది జయదేవ్‌కి.

గంటసేపు సిగరెట్ కాలుస్తూ బెడ్‌రూంలో గడి పాడు. నిశ్శబ్దంగావున్న ఇంట్లో హఠాత్తుగా ఫోను మోగి జయదేవ్‌ని అదరగొట్టింది.

రిసీవర్ ఎత్తాడు.

"దేవ్, ఎక్కడున్నావు ఉదయం నుంచీ!"

దేవ్ గుండె ఝల్లుమంది. సమాధానమివ్వకుండా— అవతల రేవతి మాట్లాడే అవకాశమివ్వకుండా, ఠక్కున రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

చాలాసేపు అచేతనంగా వుండిపోయాడతను. రేవతి! తను అక్కడికి వెళ్ళాలా? నో, ఈ క్షణం నుంచి ఆమెతో తనకెలాంటి సంబంధమూ లేదు!

మళ్ళీ మోగింది ఫోను!

జయదేవ్ సందేహించాడు. ఆ తర్వాత రిసీవర్ ఎత్తాడు.

"హల్లో? హల్లో? దేవ్? నువ్వేనా?"

జయదేవ్ రక్తం గడ్డకట్టింది. రిసీవర్ విసిరికొట్టాడు.

బెడ్ మీద అడ్డంగా పడుకుని కళ్ళు మూసుకున్నాడు. తనని మర్చిపొమ్మని ఆమెకి చెప్పాలి. కావలసినంత డబ్బివ్వాలి. దూరంగా వెళ్ళిపొమ్మనాలి. తప్పకుండా వెళ్ళిపోతుంది—వనజ ఏం చెప్పిందో ఆమెకి చెప్తేచాలు.

సమయం పదకొండు గంటలైంది. ఆకలిగాలేదు. అలాగే అరగంటసేపు పడుకున్నాడు. అప్పుడు మోగింది కాలింగ్ బెల్, టెలిఫోన్ కాదు.

ఉలికిపడి లేచాడు జయదేవ్. ఎవరొచ్చారు? రేవతి వచ్చిందా? అయితే యిప్పుడే యీ సమస్యని పరిష్కరించాలి.

ఛటుక్కున లేచి టేబిల్ సొరుగులోంచి పెన్ను, చెక్ బుక్కు తీశాడు. ఆ తర్వాత హాల్లోకి వచ్చి తలుపు తెరిచాడు. ఎదుగారువున్న ఆకారాన్ని చూసి అదిరి పోయాడు.

రేవతి ఎన్నడూలేని విధంగా అలంకరించుకునివుంది. సాదాగా వుంటేనే ఆమె చాలా అందంగా కన్పిస్తుంది.

అందులోనూ యీ అలంకరణ అదరగొట్టింది జయదేవ్ ని. నెయిల్ పాలిషు గోళ్ళు, మృదువైన వేళ్ళు, చేతులకి గాజులు, పెదవులకి లిప్ స్టిక్, కళ్ళకి కాటుక, వదులుగా వేసుకున్న జడ, జడలో మత్తెక్కించే పూలు, వీటన్నిటినీ మించి కైపెక్కించే చూపులు, ఆ చూపుల్ని మించి పాత్రికదువు కిందికి కట్టిన పల్చటి తెల్లని చీర!

జయదేవ్ నరాలు అదుపు తప్పాయి.

రేవతి కిలకిలమని నవ్వి లోనికదుగు పెట్టింది.

"పిచ్చిదేవ్, నేను నీ దాన్ని!"

ఆకాశంలో తేలిపోతున్న దేవ్ హాఠాత్తుగా నేల మీద కొచ్చిపడ్డాడు—నడుము విరిగినంత పనయింది.

నో, రేవతికి లొంగకూడదు!

"ఏమిటలా అయిపోతున్నావు? యేమయింది నీకు?" రేవతి అడిగింది గాభరాగా.

జయదేవ్ తేరుకుని నవ్వాడు, "రేవ్, నువ్వు యీ యింట్లోకి రాకూడదు. ఈ క్షణం నుంచి నా ఛాయలకి రాకూడదు. నన్ను మర్చిపోయేందుకు నీ కెంత కావాలి చెప్పు?"

రేవతి ముఖంలో రంగులు వేగంగా మారాయి.

"నువ్వన్నదేమిటి దేవ్?"

"నన్ను మర్చిపోయాలి. నీకెంత కావాలి?"

ఆలస్యం చెయ్యకుండా చెక్ బుక్ తీశాడతను.

"నిన్ను మర్చిపోవాలా! నాకతేం కాను!"

"పదివేలిస్తాను. విలాసంగా బ్రతకవచ్చు."

"దేవ్, నువ్వు తమాషా చెయ్యడంలేదు కదా?"

"ఇరవై వేలు!"

"దేవ్, ఏమిటిది?"

"తమాషాకాదు. ప్రాణానికి సంబంధించిన సమస్య.

నువ్వు నాకు దూరంగా వుంటే ఒక ప్రాణాన్ని కాపాడిన దానవవుతావు. ఎంత డబ్బయినా యిస్తాను—ముఖ్యంగా వేలు!"

"దేవ్! ఎవరి ప్రాణం."

"ఊహించలేవా? వనజ ప్రాణం."

"ఏమందామె?"

"నువ్వు కోరినంత డబ్బిచ్చి దూరంగా పంపించమంది. లేకపోతే తనే వెళ్ళిపోతానంది-దూరంగా—శాశ్వతంగా-మరో లోకానికి."

ఇంకా విడమర్చి చెప్పాడు జయదేవ్, "రేవ్, ఆమె నన్ను చాలా సహించింది. ఇంకా ఆమె సహనాన్ని పరీక్షించాలనుకోవడం తెలివితక్కువ తనమే అవుతుంది. ఇప్పటికే నేను బుద్ధితక్కువగా ప్రవర్తించి చాలా పోగొట్టుకున్నాను—వనజమీది ప్రేమ, నా ఆరోగ్యం, డబ్బు, ప్రతిష్ట, మనశ్శాంతి...ఇంకా మనిషికేమేం కావాలో అవన్నీ!

"రేవ్, నువ్వు నన్ను అర్థంచేసుకోవాలి. మన పరిచయం ప్రారంభమైనప్పుడే చెప్పాను, మన సంబంధం ఎటువంటిదై వుంటుందో. అయినా నువ్వు ఆశలు పెంచుకున్నావు. అది నా తప్పుకాదు. నేనేమీ చెయ్యలేను. నౌ, రేవతీ, లెటజ్ సెటిల్ ది ఎఫైర్."

జయదేవ్ సోఫాలో కూచోని, సిగరెట్ వెల్గించి, యాభై వేలకి చెక్కు వ్రాసి రేవతి చేతిలో పెట్టాడు.

రేవతి చాలాసేపు చెక్కును చూస్తూ ఆలోచిస్తూండి పోయింది. ఆ తర్వాత లేచుకుని దాన్ని ముక్కలుగా చించివేసింది.

జయదేవ్ వూపిరి బిగించి ఆత్రంగా చూశాడు.

"పద దేవ్, ఈ ఒక్క రాత్రి నీతో నిద్రించాలి!"

కఠినంగా, ఆజ్ఞాపించినట్టుగా వున్న ఆమె స్వరం విని

ముఖంలోకి చూశాడు దేవ్. ఇంకా కసిగా, కర్కశంగా చూసిందామె. ఆ తర్వాత దేవ్‌ని ఆశ్చర్యపరుస్తూ మృదువైన స్వరంతో అంది, "దేవ్, నిన్ను అర్థం చేసుకోలేనను కున్నావా? మంచీ చెడూ ఆలోచించలేని అమాయకురాల్ని కాను నేను. డబ్బుకోసమే నీతో స్నేహం చేశాను. ఆ తర్వాత పెళ్ళి కూడా కావాలన్పించింది. నీకు అంకితమై పోయిన నేను యిలా కోరుకోడం నేరం కాదు. అయితే నా కోరిక నెరవేరదని యిప్పుడు పరిస్థితినిబట్టి అర్థం చేసుకున్నాను. నిన్ను పెళ్ళాడి సాటి ఆడదాని చావుకు బాధ్యురాల్ని కావడం నాకిష్టం లేదు. అందుకే నువ్వు చెప్పినట్లు చేస్తాను—దూరంగా వెళ్ళిపోతాను."

"థాంక్స్, రేవ్! థాంక్యూ వెరీమచ్!"

రేవతి జాలిగా నవ్వింది, "అయితే నాతో రా! యీ ఒక్క రాత్రి—"

దేవ్ సందేహించకుండా ఆమె చెయ్యిపట్టుకుని గదిలోకి తీసికెళ్ళాడు.

"రేవ్, వనజ తర్వాత నువ్వు దేవతవి!"

"దేవ్, నన్నెప్పుడూ మర్చిపోకు."

"అలాగే, ఎక్కడికెళ్తావు? ఏం చేస్తావు?"

"ఎక్కడికయినా వెళ్తాను. ఉద్యోగం చేస్తాను."

"రేవ్, డబ్బు తీసుకో—నా తృప్తికోసం."

ఆమె అడ్డంగా తలూపింది, "నా తృప్తికోసం ఈ రాత్రి జన్మకంతటికి జ్ఞాపకం వుంచుకునేలా చేయ్!"

రెండుగంటల తర్వాత ఇద్దరూ గాఢనిద్రలోకి జారుకున్నారు. అలా ఎంతసేపు నిద్రపోయాడో జయదేవ్‌కి తెలియదు. అంత గాఢనిద్రలోనూ అతని కండ్లకో క్రమంగా మెలుకువ రాసాగింది. ఏదో శబ్దం అవలీలగా

వినిపిస్తోంది. పూర్తిగా మేల్కొనేందుకు రెండునిమిషాలు పట్టింది.

బెడ్ పక్కన టీపాయ్‌మీద ఫోను అదేపనిగా మోగుతోంది. చటుక్కున చెయ్యిచాచి రిసీవర్ అందు కున్నాడు.

"హల్లో, జయదేవ్ హియర్."

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ జయదేవ్" అవతలి గొంతు పలికింది.

"యస్?"

"మిస్టర్ దేవ్, నో ఎక్సైట్‌మెంట్ ప్లీజ్!"

"యస్?"

"గాభరా పడకండి. అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది. మీరు వెంటనే బయలుదేరి హైదరాబాదుకు వచ్చేయండి!"

"హల్లో," తికమకగా అడిగాడు జయదేవ్, "ఎవరు మీరు?"

"మిస్టర్ దేవ్, డిసీజ్ ట్రంకాల్. సమయం ఎక్కువ లేదు. ప్రశ్నలడక్కండి. చెప్పినట్లు చెయ్యండి! శ్రద్ధగా వినండి: మా బందీగావున్న మీ భార్యని విడిపించుకో డానికి మాకు అయిదులక్షలు చెల్లించాలి. మళ్ళీ చెబు న్నాను. మా బందీగావున్న మీ భార్యని విడిపించుకో డానికి మాకు అయిదులక్షలు చెల్లించాలి—"

"హల్లో, ఏమిటి మీరనేది?"

"తక్షణం హైదరాబాదుకి బయలుదేరి వచ్చేయండి— డబ్బుతో. డబ్బు ఏ విధంగా చెల్లించాలో ఈ రోజు సాయంత్రం హైద్రాబాదులో సరిగ్గా ఆరుగంటలకి తెలియజేస్తాం. జాగ్రత్త. డబ్బుమాత్రమే యివ్వాలి.

పోలీసులకి పట్టివ్వకూడదు! నో ట్రిక్స్, మిస్టర్ దేవ్. మీ రాకకోసం ఎదురుచూస్తుంటాం. సెలవు!''

టెలిఫోన్ సంభాషణ ఆసాంతమూ విన్న రేవతి, జయదేవ్‌లో ఎంతకీ చలనం లేకపోవడంతో గాభరాగా లేచి కూచుంది. వణుకుతున్న చెయ్యితో లైటుస్విచ్ నొక్కింది.

జయదేవ్ సీలింగ్‌కేసి సూటిగా, కన్నార్పకుండా చూస్తూ వెల్లకిలా పడివున్నాడు.

''దేవ్! ఏం జరిగింది?''

సమాధానం లేదు.

రేవతికి ఏడుపు ముంచుక వచ్చింది.

ఛటుక్కున లేచి అతని గుండెకి చెవి ఆనించింది—బలహీనంగా, అస్పష్టంగా శబ్దం విన్పిస్తోంది.

''ఓహ్, దేవ్! యేమయ్యింది?''

ఆమె కుదుపుకి జయదేవ్ చేతిలోని రిసీవర్ జారి కింద పడింది. ఆ మూడు నిమిషాల షాక్‌నుంచి అతను ఆకస్మాత్తుగా తేరుకున్నాడు.

రేవతి తేలిగ్గా ఊపిరి వదిలింది.

''దేవ్, ఫోన్ చేసిందెవరు? ఎందుకలా భయపడ్డావ్?''

అతను పూర్తి స్పృహలోకొచ్చి జరిగిందేమిటో గ్రహించాడు.

వనజ అపాయంలో వుంది!

ఆగంతకుని ఆదేశం ప్రకారం అయిదులక్షలు చెల్లించి ఆమెని దక్కించుకోవాలి! అతనికో అనుమానం తట్టింది. ఇది నిజమా? లేక తమాషాకి ఎవడో పిచ్చివాడు చెప్పిన మాటలా? కాదు! ఆ గొంతు కఠినంగా వుంది. పరమ కిరాతకుడని తెలుస్తోంది.

వనజ నిజంగా అపాయంలో వుంది!

తేరుకుని, జరిగిందేమిటో ఆమెకి చెప్పాడు. ఆమె విపరీతంగా భయపడింది.

"దేవ్, ఈ విషయం పోలీసులకి చెప్పవు కదూ?"

"లేదు, చెప్పను. వనజ క్షేమంగా దక్కాలి! ఎంత డబ్బయినా వదులుకుంటాను!"

"దేవ్, ఏమీ దిగులుపడకు! అసలిదెలా జరిగిందో అర్థంగావడంలేదు! నీకైనా తెలుసా?... వెంటనే బయలు దేరదాం దేవ్."

"వద్దు!" జయదేవన్నాడు వెంటనే, "నేనొక్క డినే వెళ్తాను. ఎవరికీ చెప్పకు! రేవతీ నీ దారిన నువ్వు పో! ప్లీజ్..."

రేవతి సాలోచనగా తలూపింది.

6

సిగరెట్ అవతలకి విసిరి టీ కప్పందుకున్నాడు ఆత్మారాం.

అప్పటికి బాగా చీకటి పడింది. చంద్రుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. వెన్నెల్లో అతని ముఖంలో ఉత్సాహం కన్పించింది నాకు.

"గుడ్, మిస్టర్ మోహన్," అన్నాడతను టీ తాగుతూ, "డౌట్స్ వస్తే మధ్యలో అడ్డు తగల వద్దన్నాను. నువ్వలా బుద్ధిగా కూచోని వినడం నాకెంతో నచ్చింది!"

నేనెవరైనా కబుర్లు చెబుతోంటే చెవులప్పగించి వింటాను తప్ప నోరు విప్పనని చెప్పాను.

"వెరీగుడ్! నువ్వు చాలా సీరియస్ గా వింటున్నావు కాబట్టి నీకో డౌంటు వచ్చివుంటుదని నా అనుమానం. అంతేనా? ఆ డౌటేమిటో చెప్పుకో చూద్దాం?"

ఆత్మారాం కథ ఆపినప్పుడే నాకా డౌటు వచ్చింది.

"అయిదులక్షల నోటు" అన్నాను వెంటనే.

ఆత్మారాం నవ్వాడు. "అహాఁ! ఫరవాలేదు, కథలు వ్రాసుకోగలవు. సరే, ఆ నోటు వెనుక చాలా కథ వుంది. మూడులక్షలని నిర్ణయించుకుని భూషణ్ అయిదు లక్షలు కోరడానికి కారణమేమిటో ఊహించగలవా?"

"నాగేష్ అతని వాటా తగ్గించేశాడు కాబట్టి తృప్తి కలగలేదేమో!" అన్నాడు.

మళ్ళీ నవ్వాడతను, "కాదు. ఇక్కడొక సస్పెన్సు వుంది. నేను వివరిస్తాను" తిరిగి కథలో దూకాడు.

"ఈ సస్పెన్సుని విడగొట్టాలంటే కిడ్నాప్ జరిగిన రాత్రిగురించి చెప్పాలి. ప్లాను ఏ విధంగా సిద్ధం చేశారో నీకు ముందే చెప్పాను కాబట్టి ఎలా కిడ్నాప్ చేశారో చెప్పడం అనవసరం, టైంవేస్టు. అనుకున్న విధంగా ఆగంతకులు వనజని కిడ్నాప్ చేసి హయాత్ నగర్ తీసి కొచ్చారు. ఆమె ప్రతిఘటించిందని వేరే చెప్పనక్కర లేదు. కళావర్ తస్కరించిన కారు డ్రైవ్ చేస్తుండగా, నాగేష్ వెనకసీట్లో పిస్తోలు గురిపెట్టి కూచున్నాడు— అరిస్తే కాల్చేస్తానని హెచ్చరించాడు. వనజకి అర్థమైంది పరిస్థితి ఏమిటో. తనని కిడ్నాప్ చేశారా అనడిగితే అవునని చెప్పాడు నాగేష్. అయితే ఫరవాలేదని చెప్పిందామె!!

"ఆగంతకులిద్దరూ ఆమె ధోరణికి ఆశ్చర్యపోయారు. ఆ తర్వాత ఆమె మోసం చేస్తుందేమోనని అనుమానించారు. వనజ ప్రశాంతంగా కూచోని ప్రయాణించింది. నాగేష్ అప్పుడప్పుడు ఆమె ముఖం చూస్తూ, ఆమె ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోందని పసిగట్టాడు.

మామూలు పరిస్థితిలోనయితే కన్పించిన స్త్రీని వదిలేగకంకాదు నాగేష్. కానీ ఇప్పటి పరిస్థితి యేమిటంటే,

ఆమెమీద డబ్బు సంపాదిస్తున్నాడన్న ఆశ — ఒక ప్రఖ్యాత నటుడిభార్య పక్కనకూచునేహోదా భూషణ్ కల్పించినందుకు సంతోషం — ఈ రెండూ అతన్ని వేరే ఆలోచనల్లోంచి తప్పించాయి. కారు క్షేమంగా, భూషణ్ అసహనంగా ఎదురుచూస్తోన్న హాయత్ నగర్ ఇంటికి చేరుకుంది...''

*　　　*　　　*

కారుదిగి అందరూ నిశ్శబ్దంగా లోనికి నడిచారు.

భూషణ్ మెరుస్తున్న కళ్ళతో చూస్తూ చేతులుజోడించాడు, "మాడమ్, ఇక్కడ మీకు అన్ని సౌకర్యాలూ కల్పించలేనందుకు చింతిస్తున్నాము. క్షమించండి, మీకు కేటాయించిన గదిలో నవారు మంచం, దుప్పటి, దిండు తప్ప మరేమీ లేవు. ఆ గదిలో మీరు ఇరవై నాలుగు గంటలు గడిపితే, ఆ తర్వాత వదిలి పెట్టేస్తాం."

వనజ ముఖ కవళికలు మారాయి: "నేనలా చేస్తే మీకేమిటి లాభం?"

ఆమెని తీక్షణంగా చూశారు కిడ్నాప్ చేసిన ఆగంతకులిద్దరూ.

"మూడులక్షలు," భూషణ్ అన్నాడు, "మీ భర్త నుంచి సంపాదిస్తాం."

వనజ తేరుకుంది.

"నన్ను కిడ్నాప్ చేసి మూడులక్షలు సంపాదిస్తారా!" ఆశ్చర్యంగా వుందామె గొంతు.

భూషణ్ నవ్వాడు, "మేం కిరాతకులం! సంపాదిస్తాం!"

"నమ్మకమేనా? ఆత్మవిశ్వాసంతోనే అంటున్నావా ఈ మాటలు?"

నాగేష్, సింగు వొకర్నొకరు చూసుకున్నారు.

"ఆత్మవిశ్వాసమే కాదు, ధైర్యసాహసాలుకూడా మాకు న్నాయి. మీరు నిశ్చింతగా వుండండి. డబ్బందాక మీరు క్షేమంగా మద్రాసు చేరుకుంటారు." అన్నాడు భూషణ్.

వనజ కొన్నిక్షణాలు తీవ్రంగా ఆలోచించింది.

"సరే_అలాగే కానివ్వండి_అయితే_" ఆగిపోయిందామె.

"అయితే?" భూషణ్ అన్నాడు కలవరపడుతూ.

"కొన్ని షరతులున్నాయి" అంది వనజ హుందాగా.

"ఏమిటవి?" భూషణ్ ఇప్పుడు కంగారుపడ్డాడు.

వనజ నాగేష్‌నిచూసి, "ముందా హిప్పీగాడ్ని వెళ్ళమను ఇక్కడినుంచి! వాడ్ని చూస్తోంటే కంపరం పుడుతోంది" అసహ్యించింది.

భూషణ్ నాగేష్‌కి ... వెళ్ళమన్నట్టు సైగచేశాడు. నాగేష్ వనజని పళ్ళునూరుతూ చూస్తూ, "ఏయ్ బ్యూటీ! నిన్ను చూస్తోంటే తినేయాలన్పిస్తోంది!" అన్నాడు.

"వెకిలి చూపులు చూడకు, వెళ్ళిక్కడ్నించి" అరిచింది వనజ.

కళాధర్ కల్పించుకున్నాడు, "బహెన్ జీ! అలా అరవకండి. నాగేష్, నువ్వు బయటికెళ్ళి కాపుకాయ్."

"మైగాడ్! ఆ బ్యూటీ నన్ను వెకిలి అంది, వెకిలి! ఈ బాస్టర్డ్ బయట కాపు కాయమన్నాడు, కాపు," నాగేషర్చాడు ఆందోళనగా.

భూషణ్ నాగేష్‌ని నవ్వుతూ చూశాడు, "తండ్రిలాటి వాడిని నేనుండగా నువ్వలా మాటాడకూడదు, మైసన్! బాస్టర్డ్! గెటవుట్, అనవసర చిక్కులు కల్పించి ప్లాను పాడుచెయ్యకు."

భూషణ్ మాటలకి కసిగా పళ్ళునూరి, మిర్రిచూసి బయటకు నడిచాడు నాగేష్.

"మాడమ్, ఇప్పుడు చెప్పండి?" భూషణ్ అడిగాను ప్రశాంతంగా.

"నా గదెక్కడ?"

భూషణ్ ఆమెను గదిలోకి తీసుకెళ్ళాడు. కళావర్ వెంబడించాడు.

"నీ పేరేమిటి?"

చెప్పాడు భూషణ్.

"నీ పేరు?"

కళావర్ తనపేరు చెప్పాడు.

"భూషణ్, సింగ్ నికూడా వెళ్ళమను" వనజ ఆజ్ఞాపించింది. ఆ ఆజ్ఞ తిరిగి భూషన్నుంచి అందుకోకముందే బయటకి నడిచాడు సింగ్.

భూషణ్ అసహానంగా చూశాడు, "ఇప్పుడు చెప్పండి మాడమ్?"

వనజ ప్రవర్తన విచిత్రంగా వుందతనికి.

"మీరు మూడులక్షలు సంపాదిస్తున్నారు" అంది వనజ, "నాకు రెండు లక్షలు కావాలి."

"మాడమ్?"

"ఏ విషయమయినా ఒకేసారి చెప్తాను—నాకు రెండు లక్షలు కావాలి."

"అర్థం కాలేదు... దేనికి?"

"అర్థమవ నవసరంలేదు. అది నీ కనవసరం."

భూషణ్ భయంగా చూశాడు.

"మీవి మూడు, నాది రెండు — మొత్తం అయిదు, ఒప్పుకుంటే చెప్పు, లేదా నా దారిన నన్ను పోనీయ్" అంది వనజ.

"మాడమ్, నాకేమీ అర్థంగావడంలేదు. అసలేమిటిది? డబుల్ క్రాస్ చేస్తున్నారా? అయితే ఆ ప్రయత్నము—"

"భూషణ్," అడ్డుతగిలింది వనజ. ఆమె గొంతు కఠినంగా వుంది, "నామీద డబ్బు సంపాదించి పారిపోలేరని నీకు తెలుసా? నేను చెప్పినట్టు చేస్తే మీరూ, నేనూ క్షేమంగా ఉంటాం. లేదా, అందరమూ నాశనమవుతాం!"

"ఏమిటి? ఏమిటి—మీరనేది?"

"నాకు రెండు లక్షలు కావాలి."

"దేనికి?"

"చెప్పను."

"మళ్ళీ మొదటికొస్తున్నారు" అర్చాడు భూషణ్, "ఆల్ రైట్, మీ కోరిక నిరాకరిస్తే?"

"నా దారిన నన్ను పోనియ్."

"అది జరిగేపనికాదు మాడమ్."

"అయితే ప్రాణాలు తీసుకుంటాను."

భూషణ్ అసహనంగా అర్చాడు, "అసలేమిటి ఇది అంతా?"

"నేననుకున్నది లభించకపోతే నాకు చావే పరిష్కారం" అంది వనజ.

భూషణ్ తేరుకున్నాడు, "ఏమిటి మీ సమస్య మేడమ్?"

"భూషణ్, నన్నేమి అడక్కు. నేను చెప్పినట్టు చేస్తావా, చావమంటావా?"

భూషణ్ కుడిచెయ్యెత్తి నుదుటిమీద మూడుసార్లు కొట్టుకున్నాడు.

"మిమ్మల్ని ఎత్తుకొచ్చి చాలా పొరబాటు చేశాం."

"నేను కోరినట్టు చేస్తే, మీరు పట్టుబడకుండా జాగ్రత్త తీసుకుంటాను. నాభర్త పోలీసు రిపోర్టివ్వకుండా ఒప్పిస్తాను."

భూషణ్ మధ్యలో అన్నాడు, "మాడమ్, నాకు చాలా సందేహాలున్నాయి: ఒక ఉన్నతాధికారి భార్య అయి వుండి డబ్బుకోసం మీరిలాంటి మార్గం యెన్నుకున్నారంటే, మీరేవేనా తప్పుడు పనులు చేశారా, లేక... చేయదల్చుకున్నారా?"

ఉలికిపడి సూటిగా చూసింది వనజ. "నీకనవసరం!"

"క్షమించండి. నాకవసరం."

"అది నా వ్యక్తిగత విషయం."

"అయినా నేను కల్పించుకోవలసిన విషయం."

"నువ్వెవరు? దేనికి కల్పించుకుంటావ్!"

"తండ్రిలాంటివాడిని, సహాయపడతాను"

అసహనంగా చూసింది వనజ.

"ఏదైనా చిక్కులోపడ్డారా?"

అడ్డంగా తలూపిందామె.

"మీ భర్తనుంచి విడాకులు తీసుకోదల్చారా?"

"ఓహ్, కాదు!"

"బ్లాక్ మెయిల్ లో ఇరుక్కున్నారా?"

"భూషణ్!" అర్చింది వనజ విపరీతంగా వణుకుతూ.

"ఓ.కే. మాడమ్" అన్నాడు భూషణ్ ఒక నిశ్చయానికి వచ్చి. "మీరు మోసం చెయ్యడంలేదని నాకు నమ్మకం కలగాలి. మీరు నిజంగా కష్టాల్లో వున్నారని నాకు తోస్తే సహాయం చేస్తాను. నన్ను తక్కువ అంచనా వెయ్యకండి. ఏ సహాయమైనా చేస్తాను! భూషణ్—కళాధర్—నాగేష్: ఈ టీము ఎలాంటి చిక్కుల్లోంచి అయినా మిమ్మల్ని రక్షిస్తుంది. నమ్మండి."

కాస్సేపటి తర్వాత అస్పష్టంగా గొణిగింది వనజ, "అవును భూషణ్, నేను బ్లాక్ మెయిల్‌లో యిరుక్కున్నాను."

భూషణ్ ఒక్కక్షణం వులిక్కిపడి, ఆ తర్వాత అర్చాడు:

"బ్లాక్ మెయిలర్‌కి మేం బుద్ధి చెప్తాం! కళావర్! నాగేష్! ఇలా రండి!"

వనజ వారించింది, "భూషణ్, రాజన్‌ని నువ్వేమీ చేయలేవు!"

"వాడేనా బ్లాక్ మెయిలర్?" అడిగాడు భూషణ్.

గదిలో నాగేష్, సింగ్‌లు ప్రత్యక్షమయ్యారు.

"బాస్టర్డ్, ఎందుకలా అర్చావు?" అన్నాడు నాగేష్

"మాడమ్‌కి సహాయం చెయ్యాలి. ఆమె కష్టాల్లో—"

ఫకాలున నవ్వాడు నాగేష్, "ఆడవాళ్ళకి అన్యాయం చెయ్యడమే నాకు చాతవును!"

వనజ అందుకుంది, "రాజన్‌ని ఎవ్వరూ ఏమీ చెయ్యలేరు, భూషణ్!"

సింగ్ అన్నాడు, "బహెన్‌జీ. బాత్ క్యా హై?"

భూషణ్ అడ్డుతగిలాడు, "నాగేష్-సింగ్, మీరిద్దరూ బయటికి వెళ్ళండి. మాడమ్‌తో నేను వంటరిగా మాట్లాడతాను!"

వాళ్ళిద్దరూ విసుక్కుంటూ బయటికెళ్ళాక మళ్ళీ అన్నాడు భూషణ్, "ఇప్పుడు చెప్పండి మాడమ్, మీరు బ్లాక్ మెయిల్‌లో ఎందుకు ఇరుక్కున్నారు?"

"భూషణ్, మరోసారి చెప్తున్నాను-నన్ను రక్షించలేవు!"

"ఎలా యిరుక్కున్నారో తెలిస్తే ఎలా రక్షించాలో ఆలోచిస్తాను."

"రక్షించలేవు! రక్షించలేవు!" అర్చింది వనజ, "రాజన్ గురించి నీకేమీ తెలియదు. ఆ ఫోటోల్ని వాడు బ్యాంకులో దాచాడు. వాడేమన్నాడో తెలుసా? వాడ్ని పోలీసులకి పట్టిచ్చినా, లేదా హేమరాజ్ చేత చంపించినా, ఆ ఫోటోలు నన్ను బజారు కీడుస్తాయట! వింటున్నావా?"

భూషణ్ తల పంకించాడు, "హేమరాజ్ ఎవరు? మీ ప్రియుడా? ఛీ—పేరు ప్రఖ్యాతులున్న భర్త భార్యగా మీరిలా అవినీతికి తలబడ్డం నాకేమీ నచ్చలేదు!"

"ఏమిటి నీకు నచ్చలేదు? నాకు పిల్లలు కావాలి!" అర్చింది వనజ ఉద్రేకంగా.

ఆమె అరుపుకి భూషణ్ అదిరిపడి వెంటనే తేరుకున్నాడు.

"మేడమ్, మీరు ప్రశాంతంగా యేం జరిగిందో చెప్పండి?"

వనజ అసహనంగా చూసింది. భూషణ్ తలూపాడు.

వనజ అంది, "భూషణ్, ఈ జన్మలో నాకు తల్లినయ్యే అదృష్టం లేదు. తల్లి కాకుండా ఏ ఆడది జీవితాంతం సుఖంగా వుంటుంది? అదేం జీవితం! నా భర్తవల్ల నాకు పిల్లలు కలగరు. అందుకాయన్ని నిందించను. ప్రేమిస్తాను—ప్రాణమైనా యిస్తాను—కానీ ఆయన నన్ను నిర్లక్ష్యం చేసినప్పుడు నేనీ రెండూ ఎందుకు చెయ్యాలి? నాకు తెలుసు—నేనీ ప్రపంచంలో వంటరిగా మిగిలిపోయే రోజు చాలా దగ్గర్లో వుందని. నా భవిష్యత్తుని వూహించుకుంటే వొళ్ళు జలదరిస్తుంది. ఆయన నన్ను పూర్తిగా మర్చిపోయినట్టు ప్రవర్తిస్తున్నాడు. ఆ ప్రవర్తన చూస్తోంటే

ఏదో ఒకనాడు నాకు విడాకులు తప్పవని వూహించు కున్నాను. అప్పుడు నేనేం కావాలి?"

భూషణ్ మాట్లాడలేదు.

వనజ మళ్ళీ అంది. "విడాకుల తర్వాత ఒంటరితనం నేను వూహించలేను. అలాగని చావుని ఆహ్వానించలేను. నాకు ప్రాణాలమీద తీపివుంది. మాతృత్వంపట్ల మమకారం వుంది. ఎలాంటి పరిస్థితిలోనైనా నేను తల్లిని కావాలి! విడాకులు తీసుకుని మరో వివాహం చేసుకోవచ్చు. కానీ, ఎప్పుడో లభించే విడాకులకోసం నేను ఎదురుచూస్తూ కాలం వృధా చేయదలచలేదు. అందుకే హేమరాజ్ని ప్రేమించాను. ఆ ప్రేమమైకంలో కాలుజారాను. కాలు జారి రాజన్ చేతిలో చిక్కాను. మేం కలిసివున్నప్పుడు వాడు రహస్యంగా ఫోటోలు తీశాడు. రెండులక్షలిస్తే, ఫోటోలు పత్రికలకి ఎక్కకుండా నాకే దక్కుతాయని చెప్పాడు.

"నాకేమీ తోచలేదు! అంత డబ్బు ఎక్కడనుంచి తేవాలి?...వాడు తొందర చేస్తున్నాడు. ఇప్పటికి నెల రోజులు గడిచాయి. మరోవారం గడువిచ్చాడు. వాడికి డబ్బివ్వకపోతే, నా ప్రతిష్ట దెబ్బతినే ముందు ప్రాణాలు తీసుకోవాలనుకున్నాను. కానీ ... కానీ ...భూషణ్, నువ్వు ఆశాకిరణంలా కన్పించావు! నాకీ సహాయం చేసి పెట్టు—జీవితాంతం ఋణపడివుంటాను."

భూషణ్ అంతా విని, "మీరు చెప్పేది ఎంతవరకు నిజం?" అన్నాడు.

"ఎలా ఋజువు చెయ్యమంటావు?" అడిగిందామె.

"బ్లాక్ మెయిలర్తో నేనే మాట్లాడాలి—నెంబర్ వుందా?"

వనజ రాజన్ ఫోన్ నెంబర్ చెప్పింది.

"ఓ.కే. మాడమ్, ఫోటోలు దక్కాలంటే డబ్బు తప్ప మరో మార్గంలేదా?"

"లేదు. ఫోటోలు బ్యాంకులో దాచాడు-వాడ్ని ఏమీ చెయ్యలేం!"

"సరే-ఇప్పుడు మీ కార్యక్రమం ఏమిటి?"

"నాకు రెండులక్షలు లభించేలా చేస్తే ఈ కిడ్నాప్ గురించి ఎవ్వరికీ చెప్పను-పోలీసులకి కూడా! నన్ను నమ్ము! నన్ను నువ్వు రక్షిస్తే, మిమ్మల్ని నేను రక్షిస్తాను."

"మంచిది. ఆ డబ్బుతో మీరెక్కడికి కెళతారు?"

ఒక్కక్షణం ఆలోచించి అంది వనజ, "బంజారా హిల్స్‌లో నా ఫ్రెండ్ లలిత వుంది. డబ్బు ఆమె దగ్గర దాచి ఆయన దగ్గరకెళ్తాను. తర్వాత మద్రాసు వెళ్ళాక డబ్బు తెప్పించుకుంటాను."

భూషణ్ కాస్సేపు ఆలోచించి తలూపాడు.

7

జయదేవ్ తప్పకుండా విమానంలో దిగుతాడని కిడ్నాపర్స్‌కి తెలుసు. నాగేష్ ఏర్‌పోర్ట్‌లో కాపుకాసి, సాయంత్రం నాలుగుగంటలకి విమానం దిగిన జయదేవ్‌ని వెంబడించి, అతనెక్కడ బసచేశాడో తెలుసుకున్నాడు.

జయదేవ్ చెప్పాచెయ్యకుండా హఠాత్తుగావచ్చి బస చేయడం హోటల్ వారిని ఆశ్చర్య పర్చింది. తన ఆగమనాన్ని ప్రచారం చెయ్యవద్దని జయదేవ్ వాళ్ళని వారించాడు. ఆ తర్వాత కిడ్నాపర్స్‌నుంచి ఫోన్‌కాల్ కోసం గదిలో అసహనంగా ఎదురు చూడసాగాడు...

సరిగ్గా ఆరుగంటలకి ఫోను మ్రోగింది.

జయదేవ్ సన్నగా వణుకుతూ రిసీవర్ ఎత్తాడు.

"గుడ్ ఈవెనింగ్ మిస్టర్ దేవ్!"

అవతలి కంఠం విని అతని గుండెవేగం హెచ్చింది.

"మిస్టర్ దేవ్, చెప్పినట్టు చేస్తున్నందుకు చాలా థాంక్స్."

"యస్?"

"రాత్రి సరిగా 11 గంటలకి బ్రీఫ్ కేసులో డబ్బుతీసుకుని టాక్సీలో టాంక్ బండ్ చేరుకోండి—లిబర్టీ వేపునుంచి రండి. టాంక్ బండ్ మీద కుడివేపుకు రెండు ఫర్లాంగులు ప్రయాణిస్తే, ఎడమప్రక్కన ఒకచోట టార్చి వెలుగుతూ, ఆరుతూ కన్పిస్తుంది. అక్కడే బ్రీఫ్ కేసును టాక్సీలో వెళుతూనే జారవిడవండి—జాగ్రత్త, డ్రయివర్ కి తెలియకూడదు. ఆ తర్వాత తిన్నగా హోటల్ చేరుకొని భార్యకోసం కాచుక్కోండి. సరిగ్గా 12-00 కి ఆమె మీ దగ్గరకి వస్తుంది. మీరు చెయ్యావల్సింది దంతే. అతి తెలివి ప్రదర్శించకండి! ఏమంటారు?"

"మీరెలాంటి మోసం చేయకపోతే అతి తెలివి ప్రదర్శించను. నాభార్య క్షేమంగా దక్కాలి మిస్టర్!" అన్నాడు జయదేవ్.

"క్షేమంగా దక్కుతుంది."

"ఒక అనుమానం—నాభార్య మీ బందీగా వుందని ఎలా నమ్మమంటావు మిస్టర్?"

అవతల నవ్వు, "మరో గంటలో మీతో ఫోనులో మాట్లాడుతుంది. సరేనా?"

"ఓ.కే." జయదేవ్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

8

అనుకున్న సమయానికి పదినిమిషాలముందు, నిర్ణయించిన స్థలానికి చేరుకున్నారు: నాగేష్, సింగ్ లు.

అప్పటికి టాంక్ బండ్ మీద రద్దీ తగ్గింది. ఎవరి కంట బడకుండా ఇద్దరూ పక్కనేవున్న చెట్టెక్కి కూచున్నారు. నాగేష్ చేతిలో రివాల్వర్, సింగ్ చేతిలో టార్చి

వున్నాయి. పట్టు తప్పకుండా గట్టిగా కొమ్మలు పట్టుకుని కూర్చున్నారు.

లిబర్టీ నుంచి కుడివేపుకు టాంక్‌బండ్ పైన రెండువాహనాలు మళ్ళాయి—కారు, దాని వెనుక జీపు. అవి దగ్గరవుతుండగా నాగేష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "బాస్టర్డ్! పోలీసుల్ని తెస్తున్నాడు!"

సింగ్ భయపడ్డాడు.

వాహనాలు అంతకంతకు దగ్గరయ్యాయి...

నాగేష్ రివాల్వర్ సిద్ధంగా పట్టుకుని, టార్చి వెలిగించవద్దని సింగ్‌కి చెప్పాడు.

కానీ, నాగేష్ వూహించనిది జరిగింది...

ఆ రెండు వాహనాలు రివ్వుమని వాళ్ళని దాటిపోయాయి. ఆ కారు టాక్సీ కాదూ, దాని వెనక వున్నది పోలీసు జీపూ కాదు.

అతను నవ్వుకుని లేయకనే లోపున, శరవేగంగా వస్తూ అదే దిశలో మరో కారు కన్పించింది.

"కళాధర్, రెడీ!"

కళాధర్ చటుక్కున టార్చి వెలిగించి రోడ్డుమీద వేశాడు. ఆ తర్వాత ఆర్పి మళ్ళీ వేశాడు. అలాగే అయిదారుసార్లు చేశాడు. ఈలోపు ఆ కారు దాటిపోయింది. అది టాక్సీ అని నాగేష్‌కి తెలుసు. దాటిపోయిన టాక్సీలోంచి నల్లటి బ్రీఫ్‌కేసు జారిపడి, రోడ్డుపైన చీకటిలో కలిసిపోయింది.

టాక్సీ అమిత వేగంతో దూసుకుపోయి కనుమరుగయింది.

"దూకేయ్!" అర్చాడు నాగేష్. మరుక్షణం ఇద్దరు దూకేశారు. కాళాధర్ గావుకేక పెట్టి వెల్లకిలా పడి

పోయాడు. నాగేషు గభాల్న బ్రీఫ్ కేసు నందుకొని కళావర్ ని పేవ్ మెంటు పైకి లాగాడు.

ఇంతలో వెనుక అడుగుల అలికిడితో బాటు అరుపు వినిపించింది:

"ఎవరక్కడ!"

నాగేష్ ఛటుక్కున వెనుదిరిగి చూసి అదిరిపోయాడు_ బీట్ కానిస్టేబిల్ లాఠీ వూపుకుంటూ వస్తున్నాడు.

"సింగ్! లే, పారిపోవాలి!"

కళావర్ లేవలేదు. మూలుగుతున్నాడు. నాగేష్ సహానం చచ్చిపోయింది.

"సింగ్! పోలీస్."

"నాగేష్... నాగేష్... నా కాలు..." కళావరన్నాడు అస్పష్టంగా.

"ఏమయ్యింది?"

"విరి... విరి... విరిగింది."

"బాస్టర్డ్" నాగేష్ కి మార్గంతోచలేదు. కళావర్ ని వదలి పారిపోదామనుకున్నాడు కానీ, వీడు పోలీసులకు చిక్కితే గుట్టంతా చెప్పేస్తాడు.

"ఏం జరిగింది మిస్టర్?"

ఉలికిపడి తలెత్తి చూశాడు నాగేష్. లాఠీ సిద్ధంగా పట్టుకుని వున్నాడు కానిస్టేబుల్. నాగేష్ బ్రీఫ్ కేసుని బలంగా పట్టుకొని ఛటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏమిలేదు! నువ్వెళ్ళు!"

కానిస్టేబిల్ కళ్ళు నాగేష్ మీద అనుమానంగా కదులుతున్నాయి.

"ఏయ్ మిస్టర్! బుకాయించకు! అతన్ని కొట్టి బ్రీఫ్ కేసు లాక్కున్నావు! నువ్వు దొంగవి!" ఛటుక్కున విజిల్ తీసి వూదాడు కానిస్టేబిల్.

ఒక్క క్షణం ఆలస్యం చెయ్యలేదు నాగేష్. విసురుగా చెయ్యెత్తి కానిస్టేబిల్ దవడకింద కొట్టి వెనక్కి నెట్టాడు. కానిస్టేబిల్ కిందపడి లాఠీ లేపాడు. నాగేష్ లాఠీ లాక్కుని విరిచేసి చెరువులోకి విసిరాడు. బూటుకాలు ఎత్తి బలంగా కానిస్టేబిల్ తలమీద తన్నాడు. కానిస్టేబిల్ తల వాల్చేశాడు. అతన్ని లాక్కెళ్ళి రెయిలింగ్స్‌కి ఆనించి కూచోబెట్టాడు నాగేష్.

ఆ తర్వాత కళావర్ దగ్గరికి వచ్చి అర్చాడు. "బాస్టర్డ్! నీ వల్లనే ఇదంతా! లే!"

"కాదు, నీ వల్లనే! అంత ఎత్తునుంచి దూకమంటావా బద్మాష్!" బదులుగా కళావర్ కూడ అర్చాడు.

కళావర్ మాటలకి నాగేష్ ఇంకా రెచ్చిపోయాడు. "రాస్కెల్! లే, లేచి పరుగెత్తు!"

కళావర్ నీరసంగా లేచి నిలబడి, "నాగేష్, నా కాలు..." అన్నాడు.

నాగేష్ తనకి తెలిసిన భాషల్లో సమస్త బూతులన్నీ తిడుతూ, కళావర్‌ని భుజంమీద వేసుకుని, బ్రీఫ్ కేసు చేతబట్టుకుని గబగబ నడిచాడు. ఫర్లాంగు దూరాన బెంచిమీద అతన్ని ఎత్తేసి, ''ఇక్కడే పడుకో, పది నిమిషాల్లో వస్తాను.'' అని వెనుదిరిగాడు.

దురదృష్టం! నిట్టూర్చాడు కళావర్. లక్షరూపాయలతో హర్యానా వెళ్ళి అయిదెకరాల పొలం, ట్రాక్టరు కొనుక్కుని కష్టపడి జీవించాలనుకున్నాడు. కానీ ఏం జరిగింది? కాలు విరిగింది! ఆ నాగేష్‌గాడు తానూహించని విధంగా జాతకాన్ని తల్లకిందులు చేశాడు!

పావుగంట గడిచాక నిగనిగ లాడుతున్న ఆకుపచ్చ అంబాసిడర్‌లో ప్రత్యక్షమయ్యాడు నాగేష్. "ఏయ్ బాస్టర్డ్, కారెక్కు!"

"ఎక్కించు!" మొండిగా అన్నాడు కళావర్. నాగేష్ కారుదిగి వెనక సీటు తలుపు తెరిచి కళావర్ని ఎత్తి లోనికి తోశాడు. కళావర్ సీట్లో బోర్లా పడుకుని తిట్టుకున్నాడు. నాగేష్ కారు స్టార్టు చేశాడు.

"కా రెక్కడిది?" కళావర్ అడిగాడు.

నాగేష్ సమాధాన మివ్వలేదు. వేగంగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

"ఆ పెట్టెలో వుంది డబ్బేనా?" మళ్ళీ అడిగాడు కళావర్.

"కాదు, చిత్తు కాయితాలు!"

"నా కాలు విరగ్గొట్టావు! అవి చిత్తు కాయితాలయినా, కరెన్సీ కాయితాలయినా నాకు ఉపయోగ పడవు! నా కలలన్నీ కాలరాచావు!"

నాగేష్ మాట్లాడలేదు.

అతని ఆలోచనలు వేరే విషయంమీద వున్నాయి.

కళావర్ కసురుకుంటూ మధ్య మధ్య మూల్గుతున్నాడు.

9

వనజ వాచీ చూసుకుని భూషణ్తో అంది: "ఇంతాలస్యం ఎందుకయింది? ఈపాటికి వచ్చివుండాల్సిందే!"

భూషణ్ ఒకసారి వనజని ఆపాదమస్తకమూ చూశాడు. ఆమె ముఖంలో ఆందోళన వుంది. నుదుటి మీద ముడతలేర్పడ్డాయి. చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు, "బ్లాక్ మెయిలర్ని వదిలించుకున్నాక ఏం చేస్తారు? హేమరాజ్ని మర్చిపోతారా? లేక —"

వనజ చురచుర చూసింది: "నా ప్రశ్నకి జవాబు అదికాదు!"

బయట హారన్ మోగింది.

భూషణ్ ఉలికిపడి, "మీ ప్రశ్నకు జవాబు అది!" అనర్చాడు.

ఇద్దరూ లేచి బయటికి పరుగెత్తారు.

నాగేష్ కార్లోంచి దిగుతూ అర్చాడు, "బాస్టర్డ్! సక్సెస్!"

"యూ ఆర్ గ్రేట్ మైసన్!" ముందుకు వురికాడు భూషణ్.

కార్లో తొంగిచూసి గాభరాపడ్డాడు, "సింగ్ కేమయింది?"

"కాలు విరిగింది" బ్రీఫ్ కేసుతో ముందుకు నడుస్తూ అన్నాడు నాగేష్. "ఏయ్ బ్యూటీ, సక్సెస్!"

"నాలిక చీరేస్తాను!" అర్చింది వనజ, "డబ్బిలాతే!"

నాగేష్ ఆమె చెంపమీద చిటికలేసి, వెనక్కి తోసి, ఇంట్లోకి నడిచాడు. వనజ రివ్వున దూసుకవచ్చి అతని చెంప వాయించింది.

కత్తిపర్ని ఎత్తుకుని లోనికివచ్చిన భూషణ్ గాభరాగా అర్చాడు, "మైసన్! సిస్టర్నేం చేస్తున్నావ్?"

నాగేష్ వనజని క్రూరంగా చూశాడు, "నన్ను కొట్టినందుకు నేనేం చేయగలనో తెలుసా? ఈ డబ్బుతో బయటికి నడిచేయగలను!"

వనజ విస్తుపోయింది.

నాగేష్ నవ్వాడు, "భయపడకు! అలా చెయ్యను. నేను భూషణ్ కి మాటిచ్చాను—నీపైని ఎలాటిదౌర్జన్యం చెయ్యననీ, రక్షించడానికి ప్రయత్నిస్తాననీ. నే నిప్పుడు మంచివాడ్ని! హ...హ."

వనజ ఆశ్చర్యంగా చూసిందతన్ని, "క్షమించు—అలాగే నన్ను గౌరవించడం నేర్చుకుంటావా?"

"గౌరవం!" ఆశ్చర్యపోయాడు నాగేష్, "ఆడ వాళ్ళని గౌరవించడం నాకు తెలీదే! ఆ పని సింగ్ చేస్తాడు. సింగ్ బహెన్‌జీసే మర్యాద్ కరో!"

భూషణ్ బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచి డబ్బు లెక్కబెట్టాడు— అన్నీ వందరూపాయల కట్టలు. ఒక్కో కట్టకి వంద కాయితాలు చొప్పున మొత్తం యాభై కట్టలున్నాయి. వాటిని వాటాలవారీగా వేరుచేసి తృప్తిగా నవ్వు కున్నాడు.

విరిగిన కాలితో నేలమీద పడుకున్న కళాధర్, డబ్బును చూసి ఉన్నట్టుండి ఏడ్పు ప్రారంభించాడు.

"షటప్!" అరిచాడు భూషణ్, "మాడమ్, అను కున్న పని జరిగింది. మీకీ సహాయం చేస్తున్నందుకు నాకు సంతోషంగా వున్నా, ఏదో అసంతృప్తిగా వుంది... మాడమ్, ఈ బ్లాక్ మెయిల్ నుంచి మీరు బయట పడ గలరా?"

"ఆ డబ్బు వాడికిస్తే నెగెటివ్స్, ఫోటోలు నాకిచ్చే స్తాడు." అంది వనజ నమ్మకంగా, "భూషణ్, నీకు చాలా ఋణపడి వున్నాను. నీ సహాయం జన్మలో మరువ లేను!"

భూషణ్ తృప్తిగా నవ్వుకుని వూరుకున్నాడు.

వనజ వాటా రెండు లక్షల్ని తన ఆకుపచ్చ ఏర్ బ్యాగులో పెట్టి, జిప్ లాగి ఆమె కందించాడు. వనజ బ్యాగు, తన సూట్‌కేసు తీసుకుని బయలుదేరడానికి సిద్ధ మయింది.

"విష్యూ గుడ్‌లక్, మాడమ్," భూషణ్ ఉద్వే గంగా చెయ్యివూపాడు.

"నాతో ఎవరొస్తారు?" అడిగింది వనజ.

భూషణ్ కళాధర్‌ని చూశాడు-మూల్గుతున్నాడతను.

ఆ తర్వాత నాగేష్‌ని చూసి, "నాగేష్—మాడమ్‌ని వదిలి పెట్టిరా! జాగ్రత్త, నువ్వు నాకు మాటిచ్చావు!" అన్నాడు.

నాగేష్ అదోలా నవ్వి వనజ వెంట నడిచాడు.

10

"రిలాక్స్, మిస్టర్ దేవ్, రిలాక్స్." ఇన్‌స్పెక్టర్ శివనేశన్, దేవ్‌ని శాంతపరిచి తీసికెళ్ళి వనజ శవాన్ని చూపించాడు. ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నట్టు కన్పిస్తోన్న వనజ దేహంమీదపడి రెండు నిమిషాలు రోదించాడు దేవ్.

ఆ తర్వాత మనసు రాయి చేసుకుని ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో బయటికి వచ్చాడు.

"మిస్టర్ దేవ్, ఏమిటిదంతా? ఎలా జరిగింది?" అడిగాడు శివనేశన్.

"నాకేమీ తెలియదు! రెండు రోజులుగా ఆమెని చూడలేదు!"

శివనేశన్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఐ రిగ్రెట్ వెరీ మచ్, మిస్టర్ దేవ్. ఇది చాలా దారుణం. మాకేమీ అర్థంగావడం లేదు! ఆమె బంజారా హిల్స్ కెందుకెళ్ళిందో మీకు తెలుసా?"

జయదేవ్ అడ్డంగా తలూపాడు.

"మిసెస్ లలితక్కూడా తెలియదట. బహుశ కలుసుకోడానికి వచ్చిందేమో అంది. ఆశ్చర్యమేమిటంటే ఆమె ఇంటి గేటు దగ్గరే మీ భార్య హత్య చెయ్యబడింది."

"మిసెస్ లలిత ఎవరూ?"

"మీకు తెలియదా? మీ భార్య ఫ్రెండ్. రాత్రి

మీ భార్య లలితను కలుసుకోడానికి వెళ్ళింది. అయితే గేటుదగ్గరే ఆమెనెవరో చంపేశారు. ఆమె శవం ఉదయం ఎదురింటివాళ్ళకి కన్పించింది. మిసెస్ లలిత ఏమీ చెప్పలేకపోతోంది.''

''ఎక్కడుందామె?''

''ఇంటిదగ్గర. తామిద్దరు చాలా స్నేహంగా వుంటామని చెప్పిందామె. వనజ హైద్రాబాదుకి వచ్చినట్టు ఆమెకి తెలుసట—కౌసల్యాదేవి సన్మానసభలో కలుసుకుందట—అదే చివరిసారి చూడటం.''

జయదేవ్ మాట్లాడలేదు. శివనేశన్ నిశ్శబ్దంగా చూస్తున్నాడు.

ఇంతలో గది బయట అలజడి రేగింది.

ప్రెస్ రిపోర్టర్స్ లోనికి ప్రవేశించడానికి అభ్యంతరం చెబుతున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ డేవిడ్‌తో వాగ్వివాదానికి దిగారు. తీవ్రమైన అరుపులు, కేకలు విన్పిస్తున్నాయి. శివనేశన్ లేచి బయటికి వెళ్ళాడు.

''మిస్టర్ దేవ్, మీ భార్య మీతో చెప్పివెళ్ళలేదా?'' దేవరాజ్ అడిగాడు.

''లేదు. రెండు రోజులనుంచి నేనామెని చూడలేదు.''

ఆశ్చర్యపోయాడు దేవరాజ్, ''అంటే?''

''ఆమెని కిడ్నాప్ చేశారు.''

''వాట్!''

''ఆమెని కిడ్నాప్ చేశారు.'' మళ్ళీ చెప్పాడు జయదేవ్. దేవరాజ్ తేరుకోకముందే జరిగిందంతా వివరంగా చెప్పేశాడు. ప్రెస్ రిపోర్టర్స్‌ని శాంతపరచి తిరిగివచ్చిన ఇన్‌స్పెక్టర్స్ ఆశ్చర్యంగా విన్నారు.

అంతా విని, ప్రశాంతంగా సిగరెట్ వెల్గించి, బల

హీనంగా నవ్వి అన్నాడు దేవరాజ్: "ఆశ్చర్యంగా వుంది! మిస్టర్ దేవ్, అపాయంలో చిక్కుకున్నప్పుడు పోలీసుల సహాయం కోరకపోవడం తమని తాము మోసం చేసుకోడమే! మీరెందుకలా చేశారు?"

"వనజ క్షేమంకోసం...అలా చేస్తే ఆమె క్షేమంగా వుంటుందనీ, అందుకు బదులు పోలీసుల్ని దించితే వుండదనీ హెచ్చరిక చేశారు. ఎటువంటి పరిస్థితిలోనైనా ఆమెని దక్కించుకునేందుకు ఎంత డబ్బయినా ఇవ్వడానికి సిద్ధపడ్డప్పుడు, మధ్య పోలీసులెందుకు? కానీ ఇంత మోసం జరుగుతుందనుకోలేదు కమీషనర్!"

దేవరాజ్ మౌనంగా ఆలోచించాడు, "ఇందులో ఒక విషయం అర్థంగావడంలేదు. కిడ్నాపర్స్ విడుదల చేశాక ఆమె మిమ్మల్ని కలుసుకోకుండా లలితదగ్గరికెందుకెళ్ళింది? మీ రిక్కడ వున్నట్టు ఆమెకి తెలియదా?"

"తెలుసు. నిన్న సాయంత్రం నాతో ఆమె ఫోన్‌లో మాట్లాడింది."

అప్పుడే దేవరాజ్ మెదడులో ఓ మెరుపు మెరిసింది.

11

"దట్సాల్ మిస్టర్ మోహన్, వనజ హత్య చెయ్యబడ్డంతో కథ కొత్త మలుపు తిరిగింది." అన్నాడు ఆత్మారాం, "నువ్వు చక్కగా ఫాలో అవుతున్నావా? డౌట్స్ ఏమీ లేవుకదూ?"

ఏమీ లేవని చెప్పాను.

"వెరీగుడ్! నా శ్రోతలంతా నీలాటి వాళ్లయితే ఎలాటి ఇబ్బందులూ వుండవు." బేరర్ తెచ్చిన టీ కప్పు అందుకుని నవ్వాడు ఆత్మారాం.

"చాలా రాత్రయినట్టుంది, కథ త్వరగా ముగించేద్దాం. ఆల్ రైట్, మిస్టర్ మోహన్, వనజ హత్య విషయం రేడియోలో విని భూషణ్ పిచ్చివాడిలా ఇల్లంతా గంతులేస్తూ చిందరవందర చేశాడు. ఇది ఆయనకి అనుకోని షాక్. రాత్రి వనజని వదిలిపెట్టి వచ్చిన నాగేష్ ఉదయం ఆమె హత్య విషయం విని అదిరిపోయాడు. భూషణ్, నాగేష్‌ని పట్టుకుని కసిదీరా బాదాడు.

నాగేష్ తనకేమీ తెలియదని ఎంత అరిచినా భూషణ్ విన్లేదు. కళావర్ కాలు విరగ్గొట్టుకుని అచేతనంగా పడివున్నాడు. నాగేష్ అలా చేసే అవకాశం లేదని కళావర్ అన్నప్పుడు భూషణ్ ఇంకా రెచ్చిపోయాడు.

నాగేష్ వనజని చంపేశాడని భూషణ్‌కి నమ్మకంగా తెలుసు. రాత్రి కళావర్‌ని అంత ఎత్తు చెట్టుమీంచి దూకమన్నదెందుకు? ఏ చెయ్యో, కాలో విరిగితే అప్పుడతను నాగేష్‌తో వనజకి తోడుగా వెళ్ళే అవకాశం వుండదు! అవునా? నాగేష్ వనజతో వంటరిగా వెళ్ళి ఆమె పైన దౌర్జన్యం చేసి, చంపేసి, డబ్బు కాజెయ్యవచ్చు!

"మిస్టర్ మోహన్- భూషణ్ ఆలోచన సబబైనదే. కానీ ఆ విషయం నాగేష్ ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. మొదట వనజని చూసినప్పుడూ తనకి దురుద్దేశ్యం పుట్టిందనీ, కానీ, తర్వాత భూషణ్‌కి మాట ఇచ్చినప్పుడు ఆ ఆలోచన తుడిచేసుకున్నాడనీ అతను వాదించాడు. వాగ్వివాదాలు పెరిగి, పరిస్థితి ఇంకా విషమించింది.

భూషణ్ తప్పుడు ఆరోపణలు చేస్తూ కొడుతోంటే నాగేష్ అప్పటివరకూ సహించాడుగానీ, ఆపైన అతని

వల్ల కాలేదు—కింద పడేసి చిత్తుగా తన్నాడు. భూషణ్ డొక్కలో బలంగా దెబ్బలు తగిలి మూల్గసాగాడు.

"సరే—జరిగిందేదో జరిగింది, నాగేష్ వనజని చంపి వుంటే వుండవచ్చుగాక! డబ్బు కాజేస్తే కాజేసివుండ వచ్చు! అయితే ప్రస్తుత పరిస్థితి ఏమిటి? భూషణ్ ఆలోచించాడు: ఇంకా ఈ సిటీలో వుండటం క్షేమం కాదు. తక్షణం పారిపోవాలి. అయితే కళావర్ పరిస్థితి తీవ్రంగా వుంది. తగిన వైద్యంలేక బాధపడు తున్నాడు. అతనితో ఎలా పారిపోయేది? పోనీ, వాటాలు పంచుకుని ఎవరిదారిన వాళ్ళు విడిపోతే? ఈ ఆలోచన సబబుగా తోచింది.

"కానీ, నాగేష్‌కి నచ్చలేదు. ప్రస్తుతం ఇల్లు కదిలి బయటికి వెళ్ళడం చాలా ప్రమాదమని చెప్పాడు. రాత్రి తను కానిస్టేబిల్‌ని కొట్టినట్టూ, ఆ కానిస్టేబిల్ తనని తప్పకుండా గుర్తుపెట్టుకుని వుండవచ్చనీ, పోలీసు రికార్డ్స్‌లో తన ఫోటోలున్నాయనీ—ఆ ఫోటోలు ఈపాటికి పత్రికల్లో వచ్చివుంటాయనీ చెప్పి భూషణ్‌ని అదరగొట్టాడు.

నాగేష్ కానిస్టేబిల్‌ని కొట్టాడని తెలిసి భూషణ్ తిట్టని తిట్టులేదు—అంతకంటే ఆ నీరసంలో ఏమీ చేయలేకపోయాడు. పరిస్థితులు చక్కబడ్డాక ముగ్గురూ కలిసి సిటీ వదిలి వెళ్ళిపోవచ్చని నాగేష్ చెప్పాడు. తప్పకుండా ఈపాటికి పోలీసులు రహదారులన్నిటినీ కాపలా కాస్తూండవచ్చు. ఇలాటి పరిస్థితిలో బయటి కెళ్ళడం ప్రమాదకరం. అయితే మరొక భయంకర మైన ఆలోచన వచ్చింది. పత్రికల్లో ప్రజటనలు చూసి ఈ ఇల్లు అద్దెకిచ్చిన ఆసామి పోలీసుల దగ్గరికెళ్ళడు కదా?

"ఈ అనుమానంతో భూషణ్ వెంటనే సిటీలోకి బయలుదేరాడు. ఇంటి యజమానిదగ్గరికెళ్ళి అతనికేదో సాకు చెప్పి, అతని స్కూటర్ మీద హయత్ నగర్‌కి తీసుకొచ్చాడు. ఇంట్లోకి రాగానే ఆ ఆసామిని నాగేష్ కట్టేసి కిచెన్‌లో పడేశాడు. పరిస్థితి చక్కబడి తాము పారిపోయేవరకు అతన్నలాగే వుంచాలని తీర్మానించుకున్నారు.

"మిస్టర్ మోహన్, కిడ్నాపర్స్ ఆ తర్వాత నిశ్చింతగా విశ్రాంతి తీసుకున్నారు. బ్లాక్ మెయిల్ డబ్బు మూడు లక్షలు బ్రీఫ్ కేసులో పెట్టి బీరువాలో దాచారు.

"వనజ హత్య విషయం సిటీ అంతటా ప్రాకి సంచలనం కలిగించింది. ఆరోజు స్టూడియోలు, థియేటర్లు మూసివేయబడ్డాయి. అవుట్ డోర్ యూనిట్లు రద్దుచేసుకున్నాయి. మద్రాసులోకూడ యావద్ సినీ ఫీల్డు మూతబడింది. జయదేవ్ కోసం మద్రాసు ప్రముఖులు గాలించి, చివరికి హైద్రాబాదు కెళ్ళాడని తెలుసుకుని, వెంటనే చేతికందిన వాహనాలెక్కేశారు...

"మిస్టర్ మోహన్, ఉదయం పదిగంటలయేసరికి పోలీసులకి కేసు పూర్తిగా బోధపడింది... నాగేష్ అనుమానించినట్టు అతని ఫోటోలు గాక, కళావర్ ఫోటోలు కూడా పత్రికలకి, ఈవినింగ్ ఎడిషన్స్‌కోసం విడుదల చేశారు. సిటీని అన్ని రహదారులవద్దా కాపలా ఏర్పాటు చేశారు. రేడియోద్వారా హంతకుల ఆనవాలు తెలియజేశారు. టెలివిజన్ ప్రత్యేక ప్రసారాల్లో ఫోటోల్ని ప్రదర్శించారు.

"అయితే హంతకులు ఇంకా సిటీలోనే వున్నారన్న నమ్మకం పోలీసులకి కలగడంలేదు__రాత్రి పారిపోయి

వుండవచ్చు. అయినా ముందు జాగ్రత్తకోసం ఈ తతంగం ప్రారంభించక తప్పలేదు. వెల్, ఇక పోలీసులు కిడ్నాపర్స్‌ని ఎలా పట్టుకున్నారో చెప్తాను.''

12

హైద్రాబాదులో నాగేష్ ఎవరో తెలియనివారు అరుదు. ప్రత్యక్షంగా చూడకపోయినా అతనిగురించి విననివారుండరు. ఒకప్పుడు—ఇరవై యేళ్ళ వయసులో సిటీలో స్త్రీలని గడ గడలాడించిన కిరాతకుడు.

అనేకసార్లు పోలీసులు అతన్ని అరెస్టు చేసి నిర్బంధించారు. ఇప్పుడతని అఘాయిత్యాలు ఉధృతం తగ్గినా, క్రయిం బ్రాంచిలో మాత్రం అతనిగురించి ప్రత్యేక ఫైలు వుంది.

కాబట్టి, గతరాత్రి టాంక్‌బండ్ మీద కానిస్టేబిల్‌ని గాయపర్చిందెవరో తెలుసుకోడం పోలీసులకు కష్టమేమీ కాలేదు. కాన్‌స్టేబిల్ చెప్పిన మరో ఆనవాల ప్రకారం కళాధర్ సింగ్ కూడ బయటపడ్డాడు...

ఉదయం వనజ శవం కనుగొన్న తరువాత, జయదేవ్ స్టేట్‌మెంట్ విని, పోలీసులు ఒక నిశ్చయానికి వచ్చారు. టాంక్ బండ్‌మీద రాత్రి జరిగిన సంఘటనకీ, వనజ కిడ్నాపింగ్‌కీ—నాగేష్, కళాధర్‌లతో సంబంధం వుంది. కాబట్టి, వాళ్ళ ఫోటోలు పత్రికలకిచ్చి ఆగంతకుల వేట ప్రారంభించారు.

ముందుగా పోలీస్ డిటెక్టివ్‌లు—శివశేఖర్, డేవిడ్‌లు నాగేష్ నివాస మీద రెయిడ్ చేశారు. పంజగుట్టలో వున్న నాగేష్ ఇల్లు తాళం వేసివుంది. ఆ ప్రాంతాల వున్న అతని అనుచరుల్ని పట్టుకుని విచారించారు. అప్పుడొక ఆసక్తికరమైన విషయం బయటపడింది.

నాలుగు రోజులక్రితం ఎవరో పొడవాటి మనిషివచ్చి నాగేష్‌ని తీసికెళ్లాడట. తిరిగి అతను అర్ధరాత్రి ఇంటికి వచ్చాడట. ఆ తర్వాత తరచు బయటికెళ్లేవాడట. అయితే రెండు రోజులక్రితం సాయంత్రం వెళ్ళి ఇంత వరకు తిరిగిరాలేదట.

స్టేట్‌మెంట్ ఇచ్చిన ముగ్గురు అనుచరులు నాగేష్ కోసం వచ్చిన మనిషి ఆనవాలు చెప్పారు.

ఆ ముగ్గుర్నీ హెడ్‌క్వార్టర్స్ తీసికెళ్ళి అలాంటి పోలికలున్న కొన్ని ఫోటోలు చూపించారు.

ఎంతో తర్జనభర్జన చేసుకున్న పిమ్మట, ఆ ముగ్గురు ఒక ఫోటో ఎన్నుకుని అదేనని చెప్పారు.

ఆ ఫోటోలోవున్న మనిషి మాస్టర్ ఫోర్జర్. పేరు శాంతిభూషణ్. అనేకసార్లు ఫోర్జరీ కేసులమీద జైలుకెళ్లాడు...

వెంటనే ఇన్‌స్పెక్టర్స్ భూషణ్ అడ్రసు ప్రకారం ఇంటికెళ్లారు. తాళం వేసివుంది. ఎక్కడికెళ్లాడో ఎవరూ చెప్పలేకపోయారు. ఇన్‌స్పెక్టర్స్ ముగ్గురు అగంతకుల ఇంటివద్దా మఫ్టీలో తమ మనుషుల్ని నియమించారు. ఆ తర్వాత భూషణ్ ఫోటోకూడా పత్రికలకిచ్చారు.

అయితే కిడ్నాపర్స్ ఇంకా సిటీలోనే వున్నారన్న నమ్మకం పోలీసులకి కలగడంలేదు. వార్త జరిగిన వెంటనే రాత్రి పారిపోయి వుండవచ్చు—అయితే, ముందు జాగ్రత్తకోసం తీసుకోవలసిన చర్యలన్నీతీసుకోసాగారు. వాళ్ళ ఆశలన్నీ ఆ ఫోటోలమీదే వున్నాయి. కిడ్నాపర్స్ ఆచూకీ తెలిపే సమాచారం అందితే వెంటనే రంగంలో దిగడానికి బలగాన్ని సిద్ధంగా వుంచారు.

సాయంత్రం ఆరుగంటలయేసరికి జంటనగరాల్లో కల

కలం బయలుదేరింది. పత్రికల్లో పతాక శీర్షికలో వార్త, ఫోటోలు, సంభ్రమాశ్చర్యాల్ని కల్గించాయి. నాగేష్-కళాధర్-భూషణ్ ఫోటోలకింద ప్రకటించిన బహుమతి ప్రతిఒక్కరినీ పగటి కలలు కనేలా చేసింది...

కొద్దిపాటి డిటెక్టివ్ సాహిత్యంతో పరిచయంవున్న వారితోసహా, స్టేటస్‌కోసం ఇంగ్లీషు సినిమాలు చూసే వాళ్ళంతా రంగంలో దూకారు. పర్యవసానం: ట్రాఫిక్‌కి అడ్డదిడ్డంగా పరుగెత్తి కాళ్లు చేతులు విరగ్గొట్టు కున్నారు.

ఏ. సి. దేవరాజ్ ఇన్‌స్పెక్టర్స్ శివనేశన్, డేవిడ్‌లు ఆఫీసులో అసహనంగా కాచుకుని ఫోన్ కాల్స్‌కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. కానీ ఒక్కసారికూడా ఫోను మోగలేదు...ఎంతో ఓపిక తెచ్చుకుని కాఫీలు తాగుతూ కాలక్షేపం చేస్తున్నారు.

సరిగ్గా ఏడు గంటలకి ఫోను మోగింది.

గణగణమని ఫోను మోగుతోంటే, ఇన్‌స్పెక్టర్స్ చేతుల్లో కాఫీ కప్పులు గజగజ వణికాయి...

దేవరాజ్ రిసీవర్ ఎత్తాడు ఉత్సాహంగా.

"యస్, ఏ. సి. దేవరాజ్ హియర్."

"నమస్తే కమీషనర్! నాపేరు విమల. అంబర్‌పేటలో వుంటున్నాను. మీరు దయచేసి వెంటనే మా యింటికి వస్తారా?" అని చకచక అడ్రసు చెప్పింది అవతలి కంఠం.

దేవరాజ్ ఉలికిపడ్డాడు, "హల్లో, ఏమిటి మీరనేది! కిడ్నాపర్స్‌గురించి మీకు తెలుసా?"

"అవును."—అన్న మాటలతో లైను కట్ అయింది.

దేవరాజ్ చటుక్కున లేచి బయటికెళ్ళాడు. అతని

వెనుక ఇన్‌స్పెక్టర్స్ వురికారు. ముగ్గురూ బయటికి వచ్చి కారెక్కి అంబర్‌పేటకు ప్రయాణమయ్యారు.

దారిలో దేవరాజ్ హెచ్చరించాడు: "జాగ్రత్త! ఇందులో మోసం వుండవచ్చు...రివాల్వర్స్ సిద్ధంగా వుంచుకోండి."

అంబర్‌పేటలో విమల ఇల్లు చేరుకుని కారు దిగారు. ఇంట్లోంచి ఒక యువతి పరిగెత్తికొచ్చింది. దేవరాజ్ ఆమెని తీక్షణంగా చూశాడు: వివాహిత.

"మీరేనా విమల?"

"లోనికి రండి" అందామె.

ముగ్గురూ జాగ్రత్తగా లోనికి నడిచారు, డేవిడ్ కాంపౌండ్‌లో, శివశేశన్ గుమ్మంలో నిలబడిపోయారు. దేవరాజ్ ఆమెతో ఇంట్లోకి నడిచాడు.

"ఎందుకు పిల్చారు?"

"ఆ మనిషిని చూశాను."

"ఏ మనిషిని?"

"భూషణ్‌ని."

"ఎక్కడ వున్నాడు?"

"తెలియదు—ఉదయం రెడ్డిగారింటికొచ్చాడు!"

"రెడ్డిగారెవరు?"

"రమణారెడ్డిగారు. ఆ ఎదురిల్లు ఆయనదే-పేపర్లో చూసిన ఫోటోకి ఆ మనిషికీ తేడా లేదు—అతనే!"

"ఎందుకొచ్చాడు? మీరెలా చూశారు?"

"ఉదయం పదకొండు గంటలకి నేను డాబామీద బట్టలు ఆరేస్తున్నాను. అప్పుడీ మనిషిని చూశాను—రెడ్డిగారింటికెళ్ళాడు. కాస్సేపయ్యాక ఇద్దరూ బయటికి వచ్చి స్కూటర్ మీద ఎక్కడికో వెళ్లారు!"

"ఎక్కడికి?"

"ఏమో?"

"ఇప్పుడింట్లో ఎవరున్నారు?"

"ఎవరూ లేరు_వేసవి సెలవులుకదా, భార్యాపిల్లలు వూరికెళ్లారు."

"రెడ్డిగారు ఉదయంనుంచీ ఇంటికి రాలేదా?"

"నాకు తెలిసినంతవరకు రాలేదు."

"భూషణ్‌ని అంతకుముందు చూశారా?"

"లేదు."

దేవరాజ్‌కి మెరుపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది.

"రెడ్డిగారికి సిటీలో ఇంకా ఇళ్ళున్నాయా?"

"ఎందుకు లేవు? వున్నాయి_నాంపల్లీలో ఒకటి, హాయత్ నగర్‌లో ఒకటి." అని అడ్రసులు చెప్పిందామె.

దేవరాజ్ కళ్ళు మెరిసాయి.

"థాంక్యూ మాడమ్! చాలా సహాయం చేశారు! ప్రకటించిన బహుమతి ఎవరి దనుకుంటున్నారు? మీదే!"

"నిజంగా?"

దేవరాజ్ ఛటుక్కున బయటికి వచ్చి ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో కారెక్కాడు.

"గుడ్‌లక్! బాస్టర్డ్స్ ఇప్పుడు చిక్కారు! డేవిడ్, మనం హాయత్‌నగర్ వెళ్ళాలి. కారు స్పీడుగా డ్రైవ్ చెయ్యండి__అడ్రసు చెప్తాను."

కారు స్టార్టయి దూసుకెళ్ళింది.

"సర్! మనం ముగ్గురం వాళ్ళని ఎదుర్కోగలమా?" శివనేశన్ అడిగాడు.

"ఫ్లయింగ్ స్క్వాడ్స్‌కి మెసేజ్ ఇవ్వండి__పావు

గంటలో హయత్ నగర్ చేరుకోమని. అక్కడనుంచి మనం మెరుపు దాడి జరపాలి!''

శివనేశన్ వెంటనే దేవరాజ్ ఆదేశాన్ని వైర్ లెస్ లో వూదేశాడు.

నాంపల్లి ఇంటికంటే, హయత్ నగర్ ఇల్లు కిడ్నాపింగ్ కి అనువైనదని దేవరాజ్ కి తెలుసు. పది నిమిషాల్లో కారు హయత్ నగర్ లో ఒక పెట్రోలు బంకుముందాగింది.

ముగ్గురూ కారు దిగి చుట్టూ కలియజూశారు. పెట్రోలు బంకు ఎడమవేపు వెళ్ళేదారిలో అరమైలు దూరాన వుందా ఇల్లు. చీకట్లో ఏమీ కన్పించడంలేదు. మరో పదినిమిషాల్లో ఒకదాని తర్వాత ఒకటి, కార్లూ జీపులూ అక్కడికి చేరుకున్నాయి.

దేవరాజ్ చకచక ఆర్డర్స్ జారీచేశాడు. వాహనాల్ని హైవే మీదే వదిలేసి, దాదాపు వందమంది ఇన్ స్పెక్టర్స్ కానిస్టేబిల్స్, ఆయుధాలు పట్టుకుని కాలి నడకన వెళ్ళారు.

చకచక నడిచి పదినిమిషాల్లో ఆ ఇంటిని చేరుకున్నారు. ఇంటిచుట్టూ వలయాకారంలో ఆక్రమించుకుని, ఆయుధాలు గురిపెట్టారు.

దేవరాజ్ చూశాడు: దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. ఇంట్లో శబ్దంలేదు. తెరిచివున్న కిటికీలోంచి ఒక ఆకారం అటూ ఇటూ తిరుగుతూ కన్పిస్తోంది.

దేవరాజ్ ఇన్ స్పెక్టర్స్ కి సైగచేసి ముందుకెళ్ళాడు. తలుపు చేరుకుని, రివాల్వర్ సిద్ధంగా పట్టుకుని తట్టాడు. సమాధానంలేదు. మరోసారి తట్టాడు. లోపల అలికిడి, గుసగుసలు విన్పించాయి...

కొన్ని క్షణాలతర్వాత హఠాత్తుగా తలుపు తెరుచు

కోపంతో దేవరాజ్ అరిచాడు, "హాల్డప్! దిసీజ్ పోలీస్!"

భూషణ్ కొయ్యబారిపోయాడు.

నాగేష్ చేతిలో రివాల్వర్ జారిపడింది.

కళాధర్ గట్టిగా కేకపెట్టి మూర్ఛపోయాడు.

పోలీసులు ఇంట్లో జొరబడి తమ తతంగం ప్రారంభించారు.

కిచెన్‌లో కట్టిపడేసి వున్న ఇంటి యజమాని పోలీసుల్ని చూసి ఆనందంతో మూల్గాడు.

13

మర్నాడు ఉదయం కమీషనర్ కార్యాలయంలో దేవరాజ్, పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్, ఇన్‌స్పెక్టర్స్, పట్టుబడ్డ కిడ్నాపర్స్‌తో సహా జయదేవ్ హాజరయ్యారు.

భూషణ్ ఇచ్చిన స్టేట్‌మెంట్ పోలీసులు రికార్డ్ చేశారు. అతని వాఙ్మూలం పోలీసులనెంతో ఆశ్చర్యపర్చింది.

వనజ హత్య వెనకవున్న రంగం అందరికీ విస్మయం కలిగించింది. ఆమె రహస్యంగా ప్రేమ వ్యవహారం నడిపి, బ్లాక్‌మెయిల్‌లో ఇరుక్కుందని తెలిసి, జయదేవ్ ముఖం అవమానంతో కందిపోయింది...తల వంచుకుని కసిగా పళ్ళు నూరాడు.

జయదేవ్ నుంచి సంపాదించిన డబ్బులో రెండు లక్షలు వనజకిచ్చినట్టూ, మిగిలిన డబ్బు తనదగ్గర వున్నట్టూ భూషణ్ చెప్పాడు. కిడ్నాపర్స్ దగ్గర పోలీసులకి దొరికిన డబ్బులో మూడు లక్షలకి కొన్ని వందలు తక్కువ వున్నాయి.

మిగతా రెండు లక్షలు వనజదగ్గర వున్నాయి కాబట్టి, నాగేష్ ఆమెని చంపేసి దాచేశాడని భూషణ్

ఆరోపించాడు. ఆమె హత్య నాగేష్ తప్ప ఎవరూ చేసే వీలు లేదని వాదించాడు. నాగేష్ కన్పించిన స్త్రీని వదిలే రకంకాదని, వనజమీద దౌర్జన్యం జేసి చంపాడనీ చెప్పాడు.

అయితే, పోస్ట్‌మార్టమ్‌లో శీలానికి సంబంధించినంత వరకు వనజమీద ఎలాటి దౌర్జన్యం జరగలేదని తేలింది.

ఈ విషయం విని భూషణ్ అర్చాడు: "కాదు, సార్! ఆమెని నాగేష్ ఒక్కడే చంపాడు! పథకం ప్రకారం చంపాడు! వాడి వెంట రావలసివున్న కళాధర్ కాలు విరగ్గొట్టాడు. ఎందుకు? వనజతో ఒంటరిగా వెళ్ళి—"

"షటప్!" నాగేష్ అడ్డు తగిలాడు, "వనజని చంపాలనే ఆలోచన నాకుంటే, కళాధర్ నా వెంట వచ్చినా చంపేసేవాడ్ని! నేను వనజని చంపలేదు— సార్, నా రికార్డు మీదగ్గర వుంది. ఒక్కసారి పరిశీలించండి—పెళ్ళయిన స్త్రీల జోలికి నేనెప్పుడయినా వెళ్ళానా?"

"వనజని నువ్వెక్కడ వదిలిపెట్టావు?" దేవరాజ్ అడిగాడు.

"వీధి మలుపుదగ్గర. ఆమె కారుదిగి నడిచి వెళ్ళింది!!

"ఆమె వెంట ఎవరేనా వెళ్ళారా?"

"లేదు."

"నువ్వెక్కడ ఎంతసేపు వున్నావు?"

"వెంటనే తిరిగి వచ్చేశాను."

"అవును—వెంటనే తిరిగి వచ్చేశావు—ఆమె శవాన్ని అక్కడ పడేసి—కదూ?"

నాగేష్ అవాక్కయిపోయాడు.

దేవరాజ్ క్రూరంగా చూశాడు. "రాస్కెల్! నువ్వు నిజం చెప్పకపోతే చావుదెబ్బలు తింటావు! చెప్పు, వనజని దార్లో ఎక్కడో చంపేసి, శవాన్ని బంజారా హిల్స్‌లో పడేసి వచ్చావుకదూ?"

నాగేష్ గుటకలు మింగాడు.

భూషణ్ అతన్ని కసిగా చూశాడు. "అంతే సార్! అదే జరిగింది! ముమ్మాటికీ వాడే చంపాడు!"

"లేదు, నేను చంపలేదు! నాకేమీ తెలియదు! నన్నేం చేస్తారో చేసుకోండి! కొట్టండి, చంపండి,... మీ ఇష్టం! నేను చెప్పేది మాత్రం ఒక్కటే! ఆమెని నేను చంపలేదు!"

దేవరాజ్ అసహనంగా అర్చాడు, "గెట్ దిస్ బిచ్ అవుటాఫ్ హియర్!"

మరుక్షణం డేవిడ్‌తో భూషణ్, నాగేష్, కళాధర్‌లు బయటికి నడిచారు.

దేవరాజ్ పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్‌ని చూశాడు.

"మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?"

"భయపెట్టి నేరాన్ని ఒప్పించడం విజ్ఞత అన్పించుకోదు. నాగేష్ హంతకుడని మనం నిర్ణయించలేం. పరిస్థితులు అతడ్ని హంతకుడ్ని చేసినా, అందుకు సాక్ష్యాధారాలు లేవుకదా?" అన్నాడు ప్రాసిక్యూటర్.

"ఎలాంటి సాక్ష్యాలు కావాలి మీకు?" అన్నాడు దేవరాజ్.

"హత్యాయుధం, అడుగుజాడలు, వేలిముద్రలు ఏవీ దొరకలేదు."

"వాటితో మీకేమిటి పని? కోర్టులో నాగేష్ ముద్దాయిగా కేసు ఫైలు చెయ్యండి! ఈ కేసులో ఆధా

రాలు లేకపోయినా సర్కమ్‌స్టెన్షియల్ ఎవిడెన్స్ వుంది!"

"నో, సర్. సర్కమ్‌స్టెన్షియల్ ఎవిడెన్స్ సరిపోదు—దానివల్ల బలమైన గ్రౌండ్స్ ఏర్పడవు."

"ఐతే ఏమిటి మార్గం?"

ప్రాసిక్యూటర్ ఒక్కక్షణం తర్వాత అన్నాడు, "సర్, ఈ కేసులో మాయమైన డబ్బు ప్రధాన పాత్ర వహిస్తుంది. ఆ డబ్బెక్కడ వుందో కనుక్కోండి—హంతకుడెవడో నిరూపించవచ్చు. అంతవరకు నాగేష్ మీద ఎలాంటి కేసూ నిలబడదు!"

"డబ్బు ఎక్కడ వుందని మీ అభిప్రాయం? నాగేష్ దగ్గర ఎందుకు వుండకూడదు?"

"వుండవచ్చు. ఆ డబ్బు ఆకుపచ్చ ఏర్ బ్యాగుతో సహా మాయమైంది. కనీసం ఆ బ్యాగు దొరికినా, డబ్బు ఎక్కడవుందో తెలుస్తుంది. సర్, ఈ కేసులో మరో ఇద్దర్ని మీరు మర్చిపోతున్నారు: రాజన్, హేమరాజ్."

దేవరాజ్ జయదేవ్‌ని చూసి అదోలా నవ్వాడు.

"దటీజ్ రైట్, మిస్టర్ ప్రాసిక్యూటర్. డబ్బు ఎక్కడవుందో ముందు తెలుసుకుంటాం. మిస్టర్ జయదేవ్, మీరు నిశ్చింతగా వుండండి. త్వరలో హంతకుడిని పట్టుకుంటాం."

14

జయదేవ్ విసుగ్గా రిసీవర్ అందుకున్నాడు: "యస్, దేవ్ హియర్."

"దేవ్!" అంది అవతలి కంఠం.

ఛటుక్కున రక్తప్రసరణ ఆగిపోయింది జయదేవ్‌లో,

వెన్నులోంచి చలి పుట్టుకవచ్చి దేహమంతా చల్ల బడింది.

"దేవ్! పలకవేం?"

"ఎవరది!"

"ఓహ్ దేవ్! నాతో పాటు నా గొంతూ మర్చి పోయావా!"

"రేవ్! రేవ్...నువ్వేనా? ఎక్కడున్నావు?"

"ఇక్కడే—అడయార్ బంగళాలో."

గతుక్కుమన్నాడు జయదేవ్, "ఎప్పటినించీ?"

"ఇవాళే వచ్చాను..."

"ఎక్కడనుంచీ!"

"మొన్న కోయంబత్తూరు కెళ్ళాను.— దేవ్, నే విన్నది నిజమేనా? నమ్మశక్యంగావడంలేదు! చెప్పు దేవ్, ఇది నిజం కాదని చెప్పు!"

దేవ్ పూర్తిగా తెలివిలోకొచ్చాడు. "నువ్వినన్నది నిజమే రేవ్. ఇప్పుడు నేనా పాతకిని తలుచుకుంటూ దుఃఖించడం లేదు! ఆమె పతివ్రత కాదని నువ్వు చెప్పి నప్పుడు నిన్ను కొట్టినందుకు—"

"ఓహ్ దేవ్! అవన్నీ మర్చిపో! నీ భార్య జీవితం అన్ని విధాలా నాశనమైంది. దురదృష్టవంతురాలు ... నాకు చాలా జాలిగా వుంది!"

"దయచేసి అలాటి మాటలు చెప్పకు రేవ్!"

"దేవ్ నువ్వొంటనే ఇక్కడికొస్తావా?"

"ఎందుకు?"

"ఇలాటి పరిస్థితిలో నీకు వంటరితనం మంచిదికాదు— దేవ్, నువ్వు నన్నింకా ప్రేమిస్తున్నావు కదూ?"

జయదేవ్ సందేహించాడు.

"చెప్పు దేవ్, నన్నెప్పుడూ ప్రేమిస్తావుకదూ?"

దేవ్ పలకలేదు.

"ఓ.హో, క్షమించు దేవ్! నేనిలా మాట్లాడకూడదు - భార్య పోయిన దుఃఖంలో నువ్వుండగా... నేనిప్పుడే ఇలా..."

"రేవతీ!" అరిచాడు జయదేవ్. "నా భార్యని తలచుకోకు దయచేసి! ఐ లవ్ యూ! నువ్వు నాకు కావాలి! జీవితాంతం...ప్రతి క్షణం..."

"వెంటనే వచ్చెయ్ దేవ్."

లైను కట్ అయింది.

తెరిపిని చెమటలు తుడుచుకున్నాడు జయదేవ్.

ఆ తర్వాత ఒక్క క్షణం ఆలస్యం చెయ్యలేదు. వెంటనే బయటికి వచ్చి గ్యారేజిలోంచి కారు తీశాడు. ఎన్నడూ డ్రైవ్ చెయ్యని వేగంతో పది నిమిషాల్లో అడయార్ బంగళా చేరుకున్నాడు. పొడవాటి సర్వే చెట్ల మధ్య చీకటిగా వున్న బంగళా భయం పుట్టించింది. కారును ఆవరణలో వదిలేసి గబగబ మెట్లెక్కి వరండా చేరుకున్నాడు. చీకట్లో ఒంటరిగా నిలబడివున్న స్త్రీ ఆకారాన్ని చూసి ఆగిపోయాడు.

అతని నోటినుంచి అప్రయత్నంగా, "రేవతీ?" అన్న పిలుపు వచ్చింది.

"జయదేవ్, మైడియర్, వచ్చేశావా!" బదులుగా జవాబు వచ్చింది.

జయదేవ్ చటుక్కున వెళ్ళి ఆమెని పట్టుకున్నాడు.

"ఓహ్ దేవ్!"

"ఏమిటి రేవ్?"

"పద! పైకెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం..."

దేవ్ ఆమె నడుము చుట్టూ చెయ్యివేసి మేడమీది గదిలోకి నడిచాడు.

"దేవ్...నీ భార్య, వనజ...పాపం ఆమె..."

"షటప్! ఆమె ప్రసక్తి తేక!" అరిచాడు దేవ్, "ఆమె నా భార్య కాదు! అర్థమైందా? నువ్వు నా భార్యవి!"

రేవతి కళ్ళు మెరిశాయి: "నిజంగా? ఓహ్, దేవ్, మైడియర్, లవ్ మీ!"

దేవ్ ఆమెని బెడ్ మీద కూచోబెట్టి తను పక్కన కూచున్నాడు. ఆ తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ వివిధ విషయాలు చర్చించుకున్నారు. వాటిలో వనజ ప్రస్తావన రాలేదు.

జయదేవ్ భవిష్యత్‌లో తన కార్యక్రమాలు వివరించి చెప్పాడు. సినీఫీల్డుకి గుడ్ బై కొట్టి జీవితాంతం విశ్రాంతిగా రేవతితో కాలక్షేపం చేస్తూ గడుపుతానన్నాడు. వారం రోజుల్లో రేవతితో గోవా వెళ్ళి నెల రోజులు గడపాలని చెప్పాడు. రేవతి తనకి అందమైన చీరలు; విలువైన నగలు కావాలంది. తనకి బొమ్మ కుక్కలంటే చాలా ఇష్టమని రేవతి చెప్పినప్పుడు, రేపుదయం సెక్రటరీ చేత తెప్పిస్తానని దేవ్ చెప్పాడు.

ఆ తర్వాత తాముండే ఇల్లుగురించి మాట్లాడుకున్నప్పుడు, అడయార్ బంగళాలోనే తను వుండదలుచుకున్నాడని దేవ్ చెప్పాడు. వనజ గడిపిన ఇంట్లో ఇక కాలు పెట్టననీ, ఆ ఇల్లు అమ్మేస్తాననీకూడ చెప్పాడు.

రేవతి సంతోషించింది.

"అయితే, దేవ్, మనిద్దరం ఎప్పుడూ కలిసి వుంటాం కదూ?"

దేవ్ నవ్వాడు, "అవును-అనుక్షణం కలిసివుంటాం-అణువణువున ఏకమవుతాం."

"ఓహ్ దేవ్! నీ కవిత్వం బాగుంది!"

దేవ్ ఆమె మాటలు, విన్పించుకోలేదు.

అతని కళ్ళు ఎదురుగా వున్న బట్టలు స్టాండుమీద నిల్చాయి.

"ఏమిటలా చూస్తున్నావ్ దేవ్?" రేవతి అడిగింది.

దేవ్ తటాలున దూకి స్టాండుకి వేలాడుతోన్న ఆకు పచ్చ ఏర్ బ్యాగు అందుకున్నాడు, "ఇదెక్కడిది!"

అతని ప్రవర్తన ఆమె కర్థంగాలేదు, "కోయంబత్తూరులో కొన్నాను—బావుందికదూ?" అంది అమాయకంగా.

ఆమె మాటలు విని దేవ్ ముఖం ఎర్రబడింది. నోరు తడారిపోయింది. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంటే బ్యాగుతో రేవతి దగ్గరి కొచ్చాడు.

"రేవతి... ఈ బ్యాగు... బాగా ఆలోచించి చెప్పు... నీ కెక్కడ దొరికింది?"

రేవతి ఆశ్చర్యపోయింది: "ఏమిటి దేవ్? కొన్నానంటూంటేనూ!"

దేవ్ బ్యాగు ఆమె మీదికి విసిరికొట్టాడు, "అబద్ధం! ఈ బ్యాగు నువ్వు కొనలేదు! నువ్వు కోయంబత్తూరు వెళ్ళలేదు! హైద్రాబాదు కెళ్ళావ్!".

"దేవ్!" అర్చిందామె ఛటుక్కున నిలబడి.

"నిజం చెప్పు! నాటకమాడకు! ఈ బ్యాగు నువ్వు హైద్రాబాదునుంచి తెచ్చావుకదూ?"

"ఒహ్ దేవ్, ఏమిటిది? ఆ బ్యాగు నేను కొన్నాను-కొన్నాను—కొన్నాను-"

"షటప్ యూ డర్టీ బిచ్!" ఆమె చెంప వాయించాడు జయదేవ్.

"ఈ బ్యాగు ఏమిటనుకుంటున్నావు? కిడ్నాపర్స్ ఇందులో రెండు లక్షలు పెట్టి వనజ కిచ్చారు! పోలీసులు ఇప్పుడు ఆ డబ్బుకోసం, ఈ బ్యాగుకోసం గాలిస్తు

న్నారు! ఈ బ్యాగుతో నువ్వు పట్టుబడ్డావంటే ఏమవు తావో తెలుసా?''

రేవతి విపరీతంగా వణకసాగింది. ఆమె చెంపలు ఎర్ర బడ్డాయి. పెదవులు అదురుతున్నాయి.

"దేవ్...దేవ్...ఇలా జరుగుతుందనుకోలేదు! నన్ను-నన్ను—దేవ్! రక్షించు!''

"ఎందుకు? ఏం చేశావు?''

"ఆ బ్యాగు నేనే తెచ్చాను...వనజ దగ్గరినుంచి.''

జయదేవ్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "ఏమిటీ?''

"అవును దేవ్, నేనే తెచ్చాను. జరిగిందేమిటో తెలిస్తే నువ్వు నన్ను తప్పకుండా రక్షిస్తావు! నీకోసం ఆ పని చేశాను దేవ్.'.

"ఏ పని? అర్థమయ్యేలా చెప్పు!''

రేవతి కిటికీ దగ్గరకెళ్ళి బయట చీకట్లోకి చూసింది. "చెప్తాను. ఆ పని ఎందుకు చేయవలసి వచ్చిందో చెప్తాను. దేవ్, హాస్పిటల్‌లో నిన్ను చూసిన క్షణాన నీ భార్య అయితే ఎంత బావుండు అన్పించింది! నీతో పరిచయ మైయ్యాక ఆ కోరిక ఇంకా బలంగా నాటుకుంది. కానీ, నన్ను పెళ్ళాడేందుకు నీ కిష్టంలేదు. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకు తీరాలన్న పట్టుదలతో నీ భార్య గురించి నీచంగా మాట్లా డాను. ఇంకా ఎన్నో విధాలుగా ప్రయత్నించాను. ఫలితం లేకపోయింది. కానీ, ఏనాటికైనా నీ భార్య నవుతానన్న నమ్మకం నాకుంది.

"ఆ నమ్మకమే నన్నీ పని చేయించింది. వనజని కిడ్నాప్ చేసినట్టు నువ్వు చెప్పినప్పుడు నా మెదడులో ఒక మెరుపు మెరిసింది. ఇది చక్కటి అవకాశం! జార విడుచుకోకూడ దనుకున్నాను. నువ్వు నాకు అయిదు వేలు ఇచ్చి వెళ్ళిపొమ్మన్నావు. నేను కోయంబత్తూరు వెళ్ళ

లేదు. నీకంటే ముందు హైద్రాబాదు చేరుకున్నాను. ఆ తర్వాత ఏర్‌పోర్ట్‌లో నీ రాకకోసం ఎదురు చూశాను. సాయంత్రం నువ్వు వచ్చాక వెంబడించి ఎక్కడ బస చేశావో తెలుసుకున్నాను.

"ఆ సాయంత్రం నుంచీ చాలా రాత్రివరకు హోటల్ దగ్గరే కాపుకాశాను. సుమారు పదకొండు గంటలకి నువ్వు బయటికి వచ్చి టాక్సీ ఎక్కావు. నేను ఒక కారు దొంగిలించి నిన్ను కొంతదూరం నుంచి వెంబడించాను. నువ్వు టాంక్‌బండ్ చేరుకున్నాక కారులోంచి బ్రీఫ్‌కేసు పడేశావు, నీ టాక్సీ దూసుకుపోయింది.

"నీ వెంట నేనూ కొంత దూరం వచ్చి ఆగిపోయాను. నువ్వు బ్రీఫ్‌కేసు పడేసిన వంద గజాల దూరంలో కారు దిగి చూశాను. ఎవరో ఇద్దరు చెట్టుమీంచి దూకి బ్రీఫ్‌కేసు అందుకున్నారు.

ఆ తర్వాత వాళ్ళు కానిస్టేబిల్‌ని కొట్టడం లాటి సంఘటనలు జరిగాయి. చివరికి వాళ్ళిద్దరూ ఒక కార్లో బయలుదేరారు. నేను నా కార్లో వాళ్ళని వెంబడించాను' వాళ్ళు పూరి బయటికెళ్ళి ఎక్కడికో అదృశ్యమయ్యారు' నేను పట్టించుకోలేదు. కారును చెట్లమధ్య దాచి కాచుకున్నాను.

అరగంట తర్వాత ఆ కారు వూళ్ళోకి వస్తూ కన్పించింది. కార్లో వనజ, మనోకుడు వున్నారు. ఆ కారు నన్ను దాటిపోయాక తిరిగి వెంటాడాను. చాలాసేపు ప్రయాణించి ఆ కారు బంజారా హిల్స్ చేరుకుంది. ఆ కారు ఓ వీధి మలుపు దగ్గర ఆగినప్పుడు వనజ దిగిపోయింది—ఆమె చేతిలో బ్యాగు వుంది.

"ఆమెని వదిలేసి ఆ మనిషి కార్లో వెళ్ళిపోయాడు."

"ఆ తర్వాత?"

రేవతి, జయదేవ్ కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూసింది.

"ఆ తర్వాత — నేను కారు దిగి చకచక వనజ వెనక నడిచాను. ఆమె వేగంగా నడిచివెళ్ళి ఒక ఇంటి గేటు ముందు ఆగింది. నేను గబగబ వెళ్ళి ఆమె వెనక నిలబడ్డాను. నా అలికిడి విని ఆమె వెనక్కి తిరిగింది. కెవ్వుమని అరవబోయేంతలో, నేనామె నోరు గట్టిగా మూసి కత్తితో వీపులో పొడిచేశాను."

జయదేవ్ కళ్ళప్పగించి చూస్తున్నాడు.

"అంతే దేవ్. ఆమె చనిపోయింది. ఆమె చేతిలో బ్యాగు వుంది. అందులో డబ్బు వుంది. ఆ బ్యాగు తీసుకుని తిరిగి వచ్చేశాను. మర్నాడు ఇక్కడికి చేరుకున్నాను. చెప్పు దేవ్-మంచి పని చేశానుకదూ? వనజని నువ్వు ప్రేమించలేక పోతున్నావు. ఆమె ముందు తలెత్తుకుని తిరగలేక పోతున్నావు. అవమానం ఫీలవుతున్నావ్. నీకు విముక్తి కల్గించాను కదూ?"

అప్పటికిగాని తేరుకోలేదు జయదేవ్.

"నువ్వు నా భార్యని చంపేశావా!"

రేవతి నవ్వింది. "పిచ్చి దేవ్! ఆమెని తలచుకోకూడదని నువ్వింందాకే చెప్పావు! ఆమెమీద నీకు చాలా కసిగా వుంది కదూ? ఆ కసి నేను తీర్చాను. నన్ను పెళ్ళి చేసుకో! ఆమెని మరిపిస్తాను!"

జయదేవ్ తటాలున దూకి ఆమె కంఠం పుచ్చుకున్నాడు. రేవతి కెవ్వుమంది.

"నువ్వు హంతకురాలివి! నా భార్యవి కాలేవు! నా భార్యని చంపావు! నిన్ను చంపేస్తాను!" దేవ్ ఆయాసంతో వగరుస్తూ ఆమె కంఠం చుట్టూ వేళ్ళు బిగిస్తున్నాడు. ఆమె వూపిరి ఆడక గిలగిల తన్నుకుంటోంది.

జయదేవ్ చేతులు ఆమె కంఠాన్ని నలిపేస్తున్నాయి. రేవతి అతి ప్రయాసమీద శక్తి కూడదీసుకుని, జయదేవ్‌ని వదిలించుకుంటూ, పిడికిళ్ళు బిగించి అతని ఛాతీమీద వరుసగా పది దెబ్బలు కొట్టింది.

ఆ దెబ్బలకి దేవ్ గట్టిగా మూల్గాడు. రేవతిని వదిలేసి గుండెలు పట్టుకుని ఉక్కిరి బిక్కిరి అయ్యాడు. శ్వాస అందడం లేదు. ముఖం ఎర్రబడింది. హఠాత్తుగా గుండెలో అలజడి ప్రారంభమై అతన్ని కింద పడేసింది. జయదేవ్ నేలమీద పడి అటూ ఇటూ దొర్లసాగాడు, భరించలేని బాధతో.

కొన్ని క్షణాల తర్వాత కళ్ళు తేలవేసి అచేతనంగా వుండిపోయాడు.

రేవతి కెవ్వుమని అరిచింది. జయదేవ్ చనియాడు.

ఆమె గుండెల్లో రైలింజన్లు పరిగుత్తాయి. ఒక్కక్షణం ఏం జరిగిందో అర్థంకాలేదు. తేరుకుని గదిలో పిచ్చిగా అటూ ఇటూ పరిగెత్తింది. ఆ తర్వాత ఏర్ బ్యాగులో పరుపుకింది నుంచి నోట్ల కట్టలు తీసి కుక్కింది. కాళ్ళూ చేతులూ విపరీతంగా వణుకుతున్నాయి. స్పృహ తప్పేలా వుంది. ఆమెలో మొండి ధైర్యం ప్రవేశించింది. పారి పోవాలి. స్పృహతప్పే లోపున ఇక్కడనుంచి పారి పోవాలి.

ఏర్ బ్యాగు అందుకుని బయటికి వురికింది. మెట్లు దిగి చీకటిగా వున్న ఆవరణంలోకి వేగంగా వురికింది. గేటు తెరుచుకుని వీధిలోకి యింకా వేగంగా వురికింది.

ఆమె వేగాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయి, గేటు దగ్గర కాపలా కాస్తోన్న ఇన్‌స్పెక్టర్ డేవిడ్, గొంతు చించు కుని అరిచాడు:

"హే. ఆగండి. ఆగండి."

రేవతి ఘటుక్కున ఆగి, వెనక్కి తిరిగి చూసి అదిరిపడింది. ఈ హఠాత్పరిణామానికి ఇంకా భయం ఎక్కువై ముందుకి వురికింది. మృత్యువు కౌగిలిలోకి.

ఆ వేగంలో ఆమె లేడిలా రోడ్డు దాటబోతుండగా అవతలనుంచి వస్తోన్న ఓ కారు గుద్దేసింది. ఆమె శరీరం పదడుగుల ఎత్తున బంతిలా ఎగిరి ఇరవై అడుగుల దూరాన పడింది. ఇంతలో మరో కారు దూసుకొచ్చి ఆమె మీదికి ఎక్కేసింది.

అంతటితో ఆమె జీవితం అంతమైంది.

15

ఆత్మారాం సిగరెట్ ఆర్పేసి అవతలికి విసిరాడు, "అంతే మిస్టర్ మోహన్, ఇంకేమీ లేదు. కథ అయిపోయింది." అన్నాడతను.

నేను చాలాసేపు మౌనంగా వుండిపోయాను. ఆ తర్వాత భారంగా నిట్టూర్చి, "థాంక్స్ ఆత్మారాం, థాంక్యూ వెరీమచ్! కొన్ని సందేహాలున్నాయి..." అన్నాను.

"అడుగు." అన్నాడతను.

"అడయార్ బంగళాదగ్గరికి ఇన్‌స్పెక్టర్ డేవిడ్ ఎలా వచ్చారు?"

ఆత్మారాం చిన్నగా నవ్వాడు. "పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ నాగేష్ మీద హత్యకేసు నిలబడదని వాదించినప్పుడు, దేవరాజ్ కి పిచ్చెక్కినట్టయింది. అప్పుడే బ్రహ్మాండమైన అయిడియా తట్టింది. ఈ కేసులో మరో ఇద్దరు తెరచాటు వ్యక్తులున్నారు. హేమరాజ్: వనజ ప్రేమికుడు, రాజన్: ఆమెని పీడిస్తున్న బ్లాక్ మెయిలర్ — ఈ ఇద్దర్లో ఎవరో ఒకరు వనజని ఎందుకు చంపేసివుండకూడదు? ఈ అనుమానంతో వెంటనే

మద్రాసు పోలీసులకి వర్తమానం పంపాడు దేవరాజ్. అక్కడి పోలీసులు ఆ ఇద్దర్నీ పట్టుకుని ఇంటరాగేట్ చేశారు. వనజ హత్యచేయబడ్డ రాత్రి తాము హైద్రాబాదులో లేమనీ, మద్రాసులోనే వున్నట్టుగా ఆ ఇద్దరూ ఎలిబీ చూపారు.

"దేవరాజ్ కి మతిపోయింది. మొదటినుంచీ పీడిస్తోన్న అనుమానాన్ని నివృత్తి చేసుకుందామని జయదేవ్ ని షాడో చెయ్యమని డేవిడ్ ని పురమాయించాడు. భార్య తనని మోసం చేస్తోందని జయదేవ్ కి తెలిసివుండవచ్చు. ఆమె అంతు చూడాలని అనుకుని వుండవచ్చు. ఈ కిడ్నాపింగ్ వ్యవహారం అందుకు చక్కటి అవకాశం కల్పించింది—ఆమెని అతను ఎందుకు చంపివుండకూడదు? హత్య కిడ్నాపర్స్ మెడకి చుట్టుకుంటుంది. ఎలాటి చిక్కులు ఉత్పన్నం కావు! కాబట్టి ఈ అనుమానాలన్నీ తీర్చుకుందుకు జయదేవ్ ని షాడో చేసి డేవిడ్, అడయార్ బంగళాదగ్గర కాపలా కాశాడు."

"అయితే ఈ హత్య రేవతి చేసిందని పోలీసులకెలా తెలుసు? కిడ్నాపర్స్ కెలాటి శిక్షలు పడ్డాయి?" అడిగాను.

"ఈ హత్య రేవతి చేసివుండకపోతే ఆమె జయదేవ్ ని చంపి, డబ్బుతో ఎందుకు పారిపోతుంది? ఈ అంశంలో కేసు అద్దంలా, స్పష్టంగా కనబడింది. అంతే మిస్టర్ మోహన్. వనజ విషయంలో ఆమె ఆత్మకు న్యాయం చేకూరింది. అంతకంటే పోలీసులు ఏంచేయగలరు? ఆగంతకులకి కిడ్నాపింగ్ నేరంమీద జైలు శిక్షలు పడ్డాయి. దట్సాల్. ఇంకా డౌట్స్ వున్నాయా?"

ఏమీ లేవని చెప్పాను.

''షెరిపెల్! ఈ కథలో ప్రతిఒక్కరూ ఏదో ఒక ఫలితాన్ని ఆశించి దాన్ని దక్కించుకోవాలని ప్రయత్నించారు. అయితే చివరికి ఎవరికేమేం దక్కాయో నువ్వు తెలుసుకున్నావు. చాలా విచారించదగ్గ విషయం. ఇక నా ఫీజు...'' అన్నాడతను చెయ్యిజాపి.

నేను డబ్బుతీసి అతని చేతిలో పెట్టాను.

అతనా చెయ్యిని అలాగే జేబులోకి పోనిచ్చి, ''ఇంకెప్పుడు ఇలాటి అవసరం వచ్చినా, నా దగ్గరికి రావడం మరువకేం?'' అన్నాడు.

అలాగే వస్తానని చెప్పి అక్కడనుంచి లేచాను.

—: అయిపోయింది :—